

โอม่ก้ากัลัันนม่ผง #คูนนุมนั่มหมายเลขหนึ่ง

เรื่อง: MYDEAR_MYYOU

นิสฺจันอักร: Marirene, ninetyeight

จัคทำคร้ง ที่ 1: มิถุนายน 2565

เผยแพร่และจัคจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดตอสํานักพิมพ์: lamuntheory@gmail.com

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธีตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๓

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)

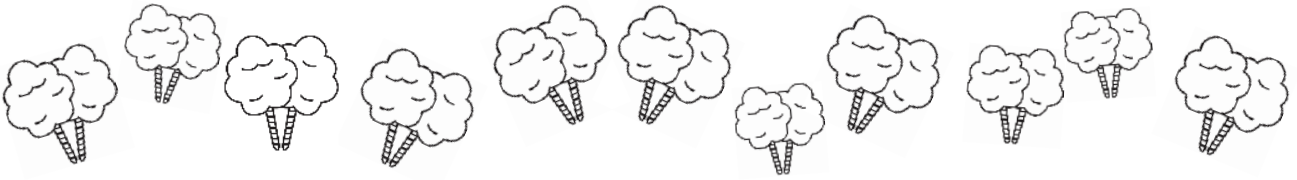
นักเขียน
Mydear_myyou

ถ้าถามว่าระหว่างเรากับสามภพใครอยู่สูงกว่า?
ขอตอบว่าตัวเราเองก็แล้วกัน

.....เพราะเรานั่งอยู่บนศักดิ์สามภพอีกที

บทนำ

ร่างกายนุ่มนวลเหมือนกับชื่อของเจ้าตัวนอนคว่ำหน้าบนที่นอนอุ่นคล้ายตัวซีเกียจ แก้มทั้งสองข้างช่วยติดหมอน ดวงตากลมโตทางตกลงเหมือนคนง่วงซึมตลอดเวลาเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของเขา

เสียงแซตจากโทรศัพท์ดังขึ้นขัดจังหวะช่วงเวลาแห่งความสุข เขาจิกปากขัดใจ ก่อนจะผงกหัวขึ้นอย่างยากลำบาก พลังใช้มือสั่นเอื้อมไปหยิบมันบนหัวเตียงแล้วลากอย่างไม่ไยดีเข้ามาหาตัว ข้อความที่นกระหายจากลูกค้าหลากหลายแก็กเคานต์ที่ไม่เคยเห็นหน้าไม่ได้ช่วยให้รู้สึกตื่นเต้นหรือหวาดกลัวขึ้นมาเลยสักนิด

xxx: ผมขอตุกวางเกงในที่คุณนุ่มนวลใส่อยู่ตอนนี้ ได้ไหมครับ

‘นุ่มนวล’ คือชื่อของเราเอง เราเป็นโอเมก้าป่วย ๆ ที่ไม่มีอาการฮีตหรือได้กลิ่นฟีโรโมนของใครเลย จริง ๆ จะเรียกได้ว่าเป็นเบต้าก็ไม่ต่างกันสักนิด แต่นั่นนับว่าเป็นโชคลาภล้นทับสำหรับคนซีเกียจก็ว่าได้ ไม่ต้องคอยระแวงหรือใส่ปลอกคอให้ระคายผิวด้วย

ส่วนงานที่เราทำอยู่คือการถ่ายของรีวิวจากแบรนด์ต่าง ๆ บนแก็กเคานต์ที่ชื่อโมจิ แต่ถ้าอยากเห็นสิ่งวาบหวิมมากกว่านั้นก็ต้องจ่ายหนักหน่อยเป็นการส่วนตัว

เมื่อยอดสูงสุดก็จะกลายเป็นวีไอพีสามารถนัดแนะมาเจอกันได้ เราคงไม่ต้องบอกใช้ไหม
ว่าทำอะไร...

แต่มีแค่อันดับหนึ่งเท่านั้นนะ!

มันอาจจะดูเสียงแต่เราไม่เคยมีเซ็กซ์จริง ๆ หรือก เพราะยอดที่ตั้งไว้นั้น
สูงลิ่วขนาดนี้คงไม่มีใครหน้าไหนจะมายอมจ่ายแน่นอน

ตั้งหกหลักเลยนะ... ถ้ามีจริงเราจะยอมให้จิ้มสักที่สองที่ก็ไม่ว่ากันหรือก

ว่าแล้วก็ยกโทรศัพท์ไปด้านหลังพร้อมเลิกเสื้อตัวใหญ่ขึ้นให้เห็นเจ้าผ้าจิวสีขาว
ส่งเนินเนื้ออวบไปให้ตามคำขออย่างไม่อึดออด เสียงแจ๊สเตือนเต็งครั้งที่สองช่างหวานหู
กว่าครั้งไหน ๆ เงินจำนวนหนึ่งถูกโอนเข้ามาในบัญชีอย่างรวดเร็วพร้อมทิปเล็ก ๆ น้อย ๆ
ที่สามารถอยู่ได้สบายหลายอาทิตย์ เร็วกรอยยิ้มพึงพอใจจากปากอวบอิม พาให้
แก้มซาลาเปาสองข้างยกตามไปด้วย

สบายตามที่พูดไหมล่ะ... นี่เงานที่เราสุดแสนจะอยากนำเสนอ เพียงแค่ยอม
ผกหัวจากที่นอนไม่ถึงห้านาทีก็มีเงินใช้แล้ว ดีจริง ๆ ถึงแม้จะเป็นโอเมก้าบกร่อง
แต่มันยังทิ้งสรีระยั่ว ๆ บด ๆ ไว้ให้ทำมาหากิน

แต่ช่วงนี้ลูกค้าลดลงไปนิดหนึ่งแฮะ หรือเพราะเราลงรูปบนแอ็กเคานต์ด้วย
เสื้อผ้าที่มิดชิดเกินไปกั้นนะ จะยอมลงให้เห็นต้นขาฟรี ๆ สักหน่อยก็ได้

รูปถ่ายนอนคว่ำใช้มือดันตัวขึ้นแล้วยกขาหนึ่งข้างชวนให้คิดลึกไปถึงด้านใน
พร้อมแคปชั่นเรียกคนถูกคอมเมนต์จากแฟนคลับถล่มทลายหลังไหลเข้ามาโดยมัมหมี้
ทั้งหลาย นุ่มนิ่มนอนหัวเราะคิกคักสนุกปากกับเอเนอร์จีเหลือล้นของใครหลายคนที
พิมพ์ยาวเกินสามบรรทัดถ้วน

‘อูยยย คุณเขาก็แซ่บเนาะ’ เพื่อนสนิทอย่างนักแสดงชายโอเมก้าชื่อดัง
คอมเมนต์ด้วยความเร็วแสงราวกับสิงโศเชียลก็ไม่ปาน วันนี้มีงานไม่ใช่หรือไงทำไม
ยังมีเวลาว่างได้อีก

Rrrrrrr!

กำลังจะเริ่มเปิดฉากนินทาเจ้าตัวก็โทรมาจนเครื่องสั่น เราแอบหวั่นใจจะรับดี
หรือไม่รับดี ปกติในยามนี้ต้องมีเรื่องให้ช่วยอีกแน่ ๆ...

“พันวาเองจ้าาา! ทำไมถึงรับช้าจังเลยฮะ” เสียงแหลม ๆ จี๊ดเข้าประสาท
จนต้องเบ้หน้า ดวงตาติตดวงคาดโทษคนในวิดีโอคอลข้อหาทำให้เขาตื่นตัว โอเมก้า
หน้าสวยกำลังนั่งนิ่งถูกช่างแต่งหน้ารุ่มแถมเครื่องสำอางสีอ่อนลงบนผิวขาวผ่อง
บนหัวมีกิ๊บใหญ่เปิดเหม่งไว้แสดงว่าเพิ่งจะเริ่มทำงานได้ไม่นาน เขายิ้มให้นุ่มนิ่ม
ในโทรศัพท์กลางซีให้พี ๆ ผู้จัดการดูด้วย

“คนนี้ได้เลยนะ ตรงคอนเซปต์ของงานด้วย”

พวกเขาพยักหน้าเห็นด้วยกันเองโดยไม่ปรึกษาเราเลยสักนิด! ขอนอนกลิ้ง
ทั้งวันไม่ได้เหรอ วันนี้ทำงานไปแล้วนะ... ซี้เกียดแล้วอ่า ถึงจะแค่ถ่ายรูปกันเฉย ๆ
ก็เถอะ...

“ไม่เอา วันนี้คิวเต็มแล้ว” เขาเลือกที่จะโกหก ตามมาด้วยเสียงโอดครวญ
จากคนในสาย

“ขอร้องละนะนุ่มนึ่ม เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนนายแบบต้นโดนคู่อริเข้ามาทำร้าย
จนบาดเจ็บนะสิ แค่อายแบบชุดนอนสองสามชุดเองถือว่าช่วยฉันเถอะนะ ไม่งั้นต้อง
โดนเจ้าของงานไว้อย่างไร”

สายตาอ่อนหวานหลายคู่ในจอทำให้นุ่มนึ่มพุบหน้าลงกับหมอนเพื่อหลบหนี
งานท่าทางยุ่งยากและวุ่นวายแบบนั้นเขาเกลียดที่สุดเลย

“นะ ๆ ๆ ค่าจ้างมันเยอะขนาดที่จะทำให้นายพักโดยไม่ต้องทำงานไป
สองเดือนเชียว แล้วฉันจะไม่กวนนายอีก” คนแก้มยู่ยยอมเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง เห็นแค่
ดวงตาวหวานจ้องเพื่อนสนิทหนึ่ง ๆ เป็นเชิงถามว่าที่พูดจริงหรือเปล่า

“ก็ได้... ส่งโลฯ มากี่แล้วกัน”

เพราะว่าเราเป็นคนใจดีหรอก... ไม่ได้เห็นแก่เงินเลยสักนิด

:

:

:

เราพยายามยกตัวออกจากที่นอนอย่างยากลำบาก ในที่สุดก็มาถึงตึกสูงใหญ่ ซึ่งเป็นสถานที่สำหรับถ่ายแบบหรือสตูดิโอชื่อดังที่ไม่คาดคิดว่าจะได้มาเหยียบ เพราะอะไรนะเหรอ... ก็คนมันเยอะจะตายนี่ วุ่นวายที่สุดเลย เคยลองถ่ายแบบครั้งหนึ่ง ทั้งโดนดูโดนว่า จัดท่าทางนั่งเกร็งเป็นชั่วโมง ทั้งเหนื่อยทั้งง่วงแต่ก็ยังไม่กลับบ้านไม่ได้สักที แค่คิดก็อยากวิ่งหนีออกไปไกล ๆ แล้ว

คิดถูกใช่ไหมที่มาเนีย...

“ฉันทมาแล้ว ๆ! รอนานไหม” พันวาวิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้าจนหอบแฮก เขา อยู่ในชุดระยิบระยับลูกไม้ถักทอลายประณีตสวยงามตามคอนเซปต์ พอเห็นใบหน้า น่ารักของเพื่อนตัวเล็กก็ละเลงบีแก้มอวบ ๆ ทั้งสองข้างด้วยความมันเขี้ยวพร้อมกัน ดึงไปกอดจนจมอก

“อ้อออออ เราเจ็บนะ! ทำไมพันวาชอบเล่นแรงตลอดเลย...” พันวาน่ะ ชอบทำให้ตัวเราเข้าไปหมด เป็นเพื่อนที่รู้จักกันตอนไปแคสติ้งงานถ่ายแบบเกี่ยวกับ ผลิตภัณฑ์ยี่ห้อดัง ตอนนั้นเราอายุแค่สิบเก้าปีเลยยังพอมีไฟอยู่บ้างไม่ซีเกียจเหมือน ตอนนี้ พันวานั้นสวยโดดเด่นและมีนิสัยร่าเริงต่างกับเราลิบลับ อาจเป็นเพราะ

ความเต๋อ ๆ ด่า ๆ เราเลยถูกเข้าใจผิดว่าเป็นคนหยิ่งจึงทำให้ไม่มีใครอยากจะเป็นมิตรด้วย แต่จริง ๆ แล้วเราแค่คุยไม่เก่งเฉย ๆ เอง พันวาเป็นคนเข้ามาทักเราและมักจะเป็นผู้นำในบทสนทนาเสมอ เราเลยยอมเปิดใจที่ละนิดจนตอนนี้ก็คบกันมาสี่ปีแล้วแหละ

เพื่อนคนเก่งของเรากลายเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงติดอันดับชาร์ตต้น ๆ ส่วนเราก็ยังคงเป็นนายแบบกลาง ๆ ที่มีคนติดตามประมาณแสนกว่า มันเทียบไม่ติดเลยกับจำนวนคนหลายล้านของพันวา แต่เราพอใจนะ เราไม่ใช่คนมุ่งมั่นขวนขวาย แถมเรายังไม่ค่อยชอบพูดกับคนอื่นด้วยคงไม่เหมาะที่จะไปถึงระดับนักแสดงได้ แต่สกิลในการพิมพ์ถือว่าค่อนข้างดีนะ ก็มันเป็นแหล่งหาเงินของเรานี่นา...

“รีบเข้าไปกันเถอะ รู้ไหมว่าพี่ ๆ เขาเหมาครบเข้ามาเลี้ยงเราเลยนะ”

“อย่าเอาของกินมาล่อสิ เราไม่ใช่เด็กนะ” แต่มันก็น่าสนใจดี จะเป็นครบที่ใส่วิปครีมหรือโปะไอศกรีมตรงกลางกันนะ จะใส่ที่อปปิงด้วยเยลลี่ด้วยไหม...

“จ้า ๆ ยัยตัวนี้มีสี่สิบสามขวบ โตแล้วก็เลิกซี้เกียจได้แล้วนะ” พันวาจับไหล่เล็กจากทางด้านหลัง ก่อนที่จะดันเพื่อนเข้าไปช่วยเร่งให้นุ่มนัมเดินเร็วขึ้นอีกแรง ใบหน้าน่ารักเริ่มงอแงมองผู้คนเดินสวนกันไปทำหน้าที่ต่าง ๆ บ้างก็เป็นฝ่ายจัดแสงไฟ มีมุมของนางแบบและนายแบบทั้งหลายรอคิวถ่าย ส่วนอีกกลุ่มก็ทำฉาก

เราก็มหันหน้าหลบลงเมื่อผู้คนเริ่มมองมา พันวาพาเราเดินผ่านแล้วเข้าไปในห้องแต่งตัว ชุดที่เราได้คือชุดนอนสีฟ้าอ่อนแขนยาวแบบกระดุมและกางเกงขาสั้น

แบบที่โดนชายเสื้อปิดไปจนหมด เนื้อผ้าพิเศษใส่แล้วนุ่มสบายอย่างที่แบรนด์เขา
เคลมไว้จริง ๆ

เพราะเวลามันเร่งรัด พี่ ๆ ช่างแต่งหน้าเลยรีบดึงไปนั่งหลังแต่งตัวเสร็จทันที
พวกเขาแค่ตัดลอนให้ผมสีอ่อนดูฟูฟ่องเหมือนนางฟ้าตัวน้อย เต็มกระชนิด ๆ และ
แก้มแดงกำเป็นคอนเซปต์เด็กน้อยตัวโป๊เพลงศรรัก เราก็ไม่แน่ใจนะว่ามันเรียกว่า
อะไรนะ...

“ทุกคนเร่งมือเข้า! เจ้าของแบรนด์มาไวถึงที่นี่แล้วไม่งั้นเราแน่!” สตาฟ
คนหนึ่งวิ่งเข้ามาพร้อมเสียงดัง ทำเอาทุกคนในห้องแตกตื่นกันให้วุ่น ช่างแต่งหน้าเลย
หันมาจัดผมให้เราต่ออีกนิดหน่อยก็รีบไปแต่งให้นายแบบคนอื่นต่อ เราเดินออกมา
นั่งรอช่างนอกตรงเก้าอี้สำหรับคิวรอถ่ายแบบ ทุกคนไม่เป็นมิตรเหมือนพันวาเลย
อาจเป็นเพราะเขาเห็นว่าเราขายร่างกายละมั้ง

ก็มันได้เงินเยอะอะ แถมเราก็น่ารักมากต้องแบ่งกันดูสิ เก็บไว้ดูคนเดียว
เสียตายแน่... แต่ต้องจ่ายเงินให้เรานะไม่งั้นเราจะไม่ตั้งค้กินข้าว จากนั้นตัวเราก็จะ
ไม่นุ่มนึ่มเหมือนเดิม...

“ทำงานประสาอะไรทำไมถึงปล่อยให้คนอื่นเข้ามาได้ง่าย ๆ!” เสียงทุ้ม
น่าเกรงขามตวาดลั่นจากภายนอกห้อง พาให้ทุกอย่างเจ็บบกิริบลง ทุกคนลอบ
กลืนน้ำลายอีกใหญ่ ขนาดแค่เสียงยังน่ากลัวขนาดนี้ไม่อยากจะคิดเลยว่าคนที่โดน
ตวาดจะกลัวขนาดไหน เจ้าของแบรนด์วารินนั้นใคร ๆ ก็ลือว่าเขาเป็นอัลฟ่าที่หล่อจน

มีคนเข้าใจผิดว่าเป็นนายแบบ แต่ด้วยความเนี้ยบเกินเหตุและความดูเข้มงวด เขาจึงถูกจัดอันดับให้เป็นอัลฟ่าที่สาว ๆ อยากลอบมองอยู่ไกล ๆ มากกว่าเอามาครอบครอง

เรายกมือขึ้นปิดหูแน่น ไม่ชอบเลยเสียงดังแบบนั้น พุดดี ๆ ไม่ได้หรือไร ทำคนอื่นเขากลับหมดแล้ว อัลฟ้าน่ะชอบวางอำนาจ พอโมโหก็จะปล่อยฟีโรโมนกดขี่ให้คนไร้ทางสู้ต้องตัวสั่นงก ๆ เพราะฉะนั้นเราถึงคิดว่าตัวเองโชคดียังไงล่ะที่เกิดมาเป็นโอเมก้าลักษณะด้อย

เสียงวุ่นวายภายนอกเงียบลงคล้ายว่าพวกเขาจะไปคุยกันที่อื่นแล้ว เหล่าทีมงานหน้าเจ็อนจึงรีบเร่งมือเพราะเกรงว่าคนผู้นั้นจะวกเข้ามาที่นี่ นุ่มนึ่มเหลืออีกแค่คิวเดียวก็จะได้ถ่าย ขาขาวบิบบเข้ามาชิดกันแน่น ใบหน้าน่ารักแดงก่ำเหมือนกำลังอัดอั้นอะไรบางอย่าง พันวาเห็นท่าไม่ดีเลยปลีกตัวมาหาเพื่อน “ไม่ต้องเกร็งนะนุ่มนึ่ม คงไม่ได้ถ่ายแบบมานานละสิเลยกลัวใช้ไหม” คนตัวเล็กสะบัดหัวปฏิเสธเพื่อน มือสั่นพลางกระดิกเรียกยิก ๆ ให้เอาหูเข้ามาใกล้

“เราปวดฉี่...”

“โถ่... นึกว่าเรื่องอะไร ให้อาพานุ่มนึ่มไปไหม พี่เขาไม่ว่าหรอก”

ชะที่ไหนล่ะ แคंपันวาเข้ามาหาเราพี่ ๆ สตาฟก็มองเหมือนพร้อมจะลากกลับไปได้ทุกเมื่ออยู่แล้ว

“ไม่เป็นไร วาแค่บอกพี่ ๆ เขาให้หน่อยนะว่าเราไปเข้าห้องน้ำ”

“งั้นก็ได้ รีบ ๆ มานะ”

เราพยักหน้าให้เพื่อนก่อนจะรีบวิ่งปฎิบัติออกไปทันที มันเป็นทางยาวสองทาง เราหันมองจนหัวหมุนไปหมด แต่เชื่อว่าขวาร้ายซ่ายตั้งนั้นเราไปทางขวาก็แล้วกัน เราฟันธงว่ามันต้องมีห้องน้ำแน่ ๆ!

ขาสั้นรีบก้าวฉับ ๆ ตามทางยาวด้วยความมุ่งมั่น นุ่มนิ่มยกยิ้มดีใจเมื่อเดินมาถึงทางเลี้ยว แต่ไม่คิดเลยว่าจะเจออัลฟาตัวสูงใหญ่ท่าทางน่ากลัวตรงหัวมุมเข้า เขาอยู่ในชุดสูทสีดำสนิทเข้ากับทรงผมเซตเปิดหน้าหล่อคมมีภูมิจาน

ที่คอไม่เห็นจะมีป้ายห้อยบ่งบอกหน้าที่เลย แล้วยังก้มมองเราด้วยสายตาไม่เป็นมิตรอีก

เรียวคิ้วเข้มขมวดมุ่น ดวงตาดูต้นมองเด็กที่ไม่เคยเห็นหน้าด้วยความสงสัย แก้มยู่และดวงตากลมทางตาดกกลางจนทำให้เจ้าตัวดูง่วงงุน ร่างเล็กน้อยว่าเดินผ่านเขาไป ทิ้งไว้ด้วยกลิ่นหอมของนมผงผสมน้ำผึ้ง ในหัวปล้นรู้สึกโล่งอย่างน่าประหลาด...

เมื่อสติกลับมาอีกครั้งเขาถึงนึกขึ้นได้ ถ้าไม่ท้องอ่อน ๆ แล้วจะมีกลิ่นเหล่านี้ได้อย่างไร ถึงจะหน้าเหมือนเด็กก็จริงแต่เลยวัยกินนมมานานมากแล้ว

‘สามภพ’ คือนักธุรกิจไฟแรงหรือเจ้าของแบรนด์ราวินที่ทำความเกี่ยวกับน้ำหอมและเสื้อผ้า เพราะความสามารถอันท่วมท้นทำให้เขาขึ้นมาอยู่บนจุดสูงสุดได้อย่างรวดเร็ว แต่เขาเกลียดการทำงานผิดพลาดเข้าไส้ และที่นี่ก็มีกฎหมายห้ามว่าจ้างบุคคลที่

ร่างกายไม่พร้อมร้อยเปอร์เซ็นต์ อย่างแม่ลูกอ่อนจะมีสิทธิ์แท้งสูงมาก เพราะฉะนั้นไม่ใช่เขาแน่ ๆ ที่อนุญาตให้เข้ามา แค่จัดการเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเข้าก็ปวดหัวพอแล้ว

“เดี๋ยว ใครอนุญาตให้เธอเข้ามา” มือใหญ่กว่าข้อมือเล็กเอาไว้รั้งให้หยุดนิ่ง นุ่มนึ่งเงยขึ้นมองใบหน้าถมึงทึงด้วยความเคียดแค้น ก่อนคนแก้มกลมจะงอแงไม่พอใจ ทำทางดูดัน

“อย่าเพิ่งถามเราได้ไหม ตอนนี้เราต้องรีบแล้วไม่จั้นพี ๆ จะดูนะ” ร่างเล็กกระวนกระวายพร้อมกับบิบบาเข้าหากันแน่น เหงื่อเริ่มผุดซึมตามกรอบหน้าเพราะกลิ่นฉี่อย่างสุดความสามารถ

“กฎข้อที่สี่ของบริษัทคือห้ามคนท้องทำงาน ได้ยินแล้วก็รีบกลับบ้านไปซะ”

นุ่มนึ่งเปลือยทำหน้าที่ตลกงงวยสุดขีด ดวงตากกลมจ้องเขม็งอย่างไม่เกรงกลัว แม้อัลฟาตรงหน้าจะขนาดตัวต่างกับเขาเหมือนไซบีเรียนกับหมากระเป่า

“มาว่าเราแบบนี้ได้ยังไง! เราไม่ได้อ้วนนะแค่อวบ ๆ เฉย ๆ เอง”

เสียมารยาทสุด ๆ จะมาทักคนไม่รู้จักว่าท้องได้ยังไง เราเสียความมั่นใจนะ!

หึหึ

ตากลมเริ่มแดงกำรึ้นน้ำตา ทั้งอึ้งอึ้งทั้งโดนหาว่าท้อง แถมตอนนี้ก็ไมรู้จะถึง
คิวถ่ายเขาหรือยัง ถ้ากลับไปแล้วโดนตำเราก้จะวิ่งมาต่านายคนนี้เป็นคนแรกเลย
ฮือออ ชี้เกียจจ้ง... รู้แบบนี้นอนอยู่บ้านดีกว่า

สามภยยังคงไม่เชื่อ เขาก้มลงดอมดมกลุ่มผมเส้นเล็กอย่างเปลอไพล นุ่มนิ่ม
จ้งย่นคอหนีพลาจใช้มือที่ไม่โดนจับปิดมันเอาไว้

“อย่ามาดมนะ! เรายังไม่ได้สระผมเลย” ตั้งสามวันแหละเดี๋ยวก้เป็นลมตาย
หรือก...

กลิ่นสัมผัสหอมยิ่งเพิ่มทวิคุณขึ้นเมื่ออยู่ใกล้ แม้เขาจะเป็นเจ้าของแบรนต์
น้ำหอมแต่ก้ไม่เคยมีกลิ่นไหนที่ทำให้ผ่อนคลายได้เลย บางทีมันอาจจะช่วยทำให้
โรคนอนไม่ได้หายไปด้บ้าง

“ฮือออ ปล่อยเราเลยนะ... แขนนิ่ม ๆ ของเราต้องมาบอบข้ำเพราะนาย
ถ้าเราทำงานไม่ได้เราจะเรียกร้องค่าเสียหายจนนายไม่มีจ่ายเลย!” ร้างสูงมองข้อมือขาว
ที่ถูกเขาร้งเอาไว้ มันนิ่มอย่างก้เจ้าตัวว่าจจริง ๆ นิ่มเหมือนตัวหนอนละมั้ง...

“เอ๊ะ...” เสียงอุทานแห่งความสิ้นหวัง คล้ายมีอะไรอุ่น ๆ ค่อย ๆ ไหลลงมา
ตามระหว่างขา เพียงแค่สบตากันก็รับรู้ถึงหายนะที่กำล้งจะมาถึง ดวงตาคมเบิกกว้าง
ตกใจตรงขำกับตากลมโตน้ำตาคลอหน่วยสั้นระริกอย่างน่าสงสาร

“เดี๋ยว! อั้นไว้ก่อน!”

“ฮึก... ทำไม่ได้...”

สามภพตัดสินใจว่าเอาบางชิ้น แล้วตรงดิ่งกลับไปห้องสำนักงานใหญ่ที่ตนเดินจากมาเมื่อกี้แทน นุ่มนึ่งน้ำตาหยดแถมะแข่งกับน้ำอุ่นเป็นทางยาว เขารู้สึกอับอายจนไม่มีหน้าไปพบใครแล้ว เลยบันดาลโทสะด้วยการทุบหลังเจ้าตัวต้นเหตุแทน

“ฮือออออ! เราขอให้นายฉีรดทีนอนตลอดชีวิตเลย ฮึก... ต้องโดนดูแน่ ๆ”

“เดี๋ยวฉันจะจัดการทุกอย่างเอง หยุดทุบแล้วอันฉีตัวเองให้ได้ก่อนเถอะ”

“ไม่ต้องพูดเลย! แงงงงงง!”

รู้งี้เราไม่น่ามาเลย... ฮือออ!

บทที่ 1 เด็กหน้ามืกับคนหน้าดู

นุ่นนี่มโตนหิวเข้ามาในห้องพักใหญ่จนถึงห้องน้ำส่วนตัวด้านในอีกที่ ร่างเล็ก ถูกวางลงแล้วแต่ยังคงยืนนิ่งไม่ไปไหน ตากลมน้ำตาไหลพรากก่อนจะสูดน้ำมูกไม่หยุด สามภพจึงไล่มองสภาพเด็กฉี่แตกพร้อมถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน มือใหญ่ยกขึ้น นวดขมับเบา ๆ เขาเพิ่งจะสะสางเรื่องอื่นจบเองนะ ต้องมารับมือกับอะไรแบบนี้ ไม่หยุดอีก

“ทำไมไม่เข้าไปล่ะ”

“ฮึ๊ก... พีตต เราปล่อยออกไปหมดแล้ว...” คนแก้มยู่ก้มมองกางเกงเปียกชุ่ม ยิ่งเห็นก็ยิ่งเบะปากอยากตะโกนร้องไห้จนสุดเสียง เขาจ้องมองสภาพตาเขม็ง เนื่องจากยังโมโหไม่หาย

“นายไปเช็ดออกให้เราเลย เอาเสื้อผ้ามาให้เราเปลี่ยนใหม่ด้วย” ป่านนี้ ไม่รู้จะมีใครผ่านมาเห็นบ้าง พวกเขาต้องขยะแหยงเราแน่ ๆ เลย เตี้ยวก็โตนติด แอชแทกนายแบบฉี่แตกระหว่างทำงานหอรอก อีกอย่างพีตตอฟจะต้องด่าเราขึ้นเสียงใส่เรา แม้แต่พันวาเองก็ช่วยเราไม่ได้เพราะว่าเราทำชุดไว้สำหรับถ่ายเลอะไปแล้ว

“เตี้ยวฉั่นให้แม่บ้านจัดการ” นุ่นนี่มรีบส่ายหน้าหวือ จะไม่ยอมให้ใครเห็น เด็ดขาด

“ไม่ได้... เราอายุคุณแม่บ้าน”

“เฮ้ออ... เอาเป็นว่าเธอไม่โดนดูแน่นอน แค่เป็นเด็กดีแล้วรอฉันตรงนี้”

เราพยักหน้าหงิก ๆ ให้ นายคนนั้นรีบมองหาไม้ถูพื้นด้วยท่าที่ร้อนรน ก่อนจะคว้ามันออกไปทิ้งให้เราอยู่ในห้องน้ำคนเดียว ทั้งรู้สึกเหนอะหนะแถมอับชื้น ไปหมด ขออาบน้ำสักหน่อยจะได้ไหมนะ หวังว่าเขาจะเอาผ้าเช็ดตัวมาให้เราด้วยก็ดี...

ใครจะคิดว่าอัลฟาผู้นำเกรงขามอย่างเขาจะต้องมาคอยเช็ดทำความสะอาด สิ่งนั้นให้ใครสักคน แต่เมื่อนึกถึงใบหน้าน่าสงสารนั้นก็ไม่สามารถปฏิเสธคำขอลงได้ สามารถกลัวว่าอีกคนจะรอนานจนปล่อยโฮอีกรอบก็รีบตรงดิ่งไปที่ห้องถ่ายแบบแม้จะไม่อยากพบผู้คนมากนัก แต่มันเป็นห้องเดียวที่พอจะมีเสื้อผ้าให้ผลัดเปลี่ยนบ้าง

“นุ่มนึ่มลูก! ตายแล้วว จะทำยังไงดีหายไปไหนอีกเนีย!”

“เจ็อย่าเพิ่งโมโหนะ เดี่ยววาจะออกไปตามเอง”

เสียงวุ่นวายภายในดังระงมจนถึงทางเดิน ร่างสูงพรุลงมหายใจหนักหน่วง ก่อนจะหยุดยืนอยู่หน้าห้องสัฟฟัก ที่พวกเขาต้องว่าวุ่นแบบนี้ก็เป็นเพราะกลัวว่าสามภพจะเข้ามาตรวจตราความเรียบร้อยที่นี่ เขาจึงคิดว่าถ้าหากตัวเองเดินเข้าไปตอนนี้ทุกอย่างจะยิ่งแย่ลงกว่าเดิม

“เป็นตัววุ่นวายจริง ๆ... เห็นว่าช่วงนี้ตกต่ำจนต้องไปนอนอ้าขาให้คนอื่นนี้
อุตสาหะได้โอกาสมาแท้ ๆ ดันทำเสียเรื่องซะได้”

“เห็นหน้าชื่อ ๆ แบบนั้นก็ร้ายไม่เบา”

ร่างสูงพลันชะงัก คำพูดไม่รี้นหูพาให้ใบหน้าดุตันฉายแววมืดขรึม ขายาว
ก้าวเข้าไปในห้องสบตากับผู้พูดสองคนที่กำลังยืนฟังกำแพงคุยกัน นายแบบสองคน
ใบหน้าซีดเผือดรีบก้มหลบลง คนอื่น ๆ ในห้องคล้ายหัวใจจะตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม หัวหน้า
ผู้จัดงานเหงื่อแตกพลั๊กพยายามทำใจสู้รับอธิบายทุกอย่างให้ตัวเองรอดพ้นจาก
สถานการณ์น่าอึดอัดนี้

“ค...คุณสามภพคะ พอดีว่านายแบบคนหนึ่งของเราไม่ทราบว่าเขาหายไปไหน
ต...แต่เราใช้คนอื่นแทนได้นะคะ”

“เขาเป็นเพื่อนของผมเอง นุ่มนิ่มไม่ใช่คนชอบผิดสัญญา นะครับ เพราะฉะนั้น
อาจจะกำลังอยู่ในอันตราย-”

มือใหญ่ยกขึ้นข้างหน้าพันวาเชิงให้หยุดพูด แ่ดูจากสีหน้าก็รู้แล้วว่าเจ้าตัว
ห่วยเพื่อนมากแค่ไหน ทั้งชะเง้อคอมองและพยายามพูดให้อีกฝ่ายไม่โดนรับคำตำหนิ
ถ้าเขาไม่เข้ามายืนอยู่ตรงนี้ก็คงรีบวิ่งออกไปหาแล้ว

“ผมเข้าใจแล้วเพราะเขาอยู่กับผม อีกอย่างช่วยหาเสื้อผ้าขนาดเท่าตัวเขาให้ที”

“ด...ได้เลยค่ะ แผนกเสื้อผ้าด้านในช่วยหาให้ทีนะ!” หัวหน้าทีมตะโกนบอก ด้านในให้จัดการแทน แม้ภายในใจของใครหลายคนกำลังสงสัยว่าสามภพอจะเอามันไปทำไม แล้วทำไมนุ่มนึ่งถึงไปอยู่กับเจ้าของแบรนด์ได้ ทุกอย่างล้วนดูไม่ธรรมดาไปหมด สามภพอเองก็รับรู้ถึงบรรยากาศกระอักกระอ่วนนี้ดีจึงพูดขึ้น

“ผมเป็นคนทำให้เขาถ่ายแบบไม่ได้เอง ไม่ต้องไปโทษเขาหรอก”

เพื่อนสนิทอย่างพันวาทาเบิกกว้างไม่ต่างจากคนอื่น ๆ ตอนแรกไม่เชื่อกลางสังหรณ์ตัวเอง แต่ยิ่งเขาพูดแบบนั้นประกอบกับอะไรหลาย ๆ อย่างก็ยิ่งทำให้มันชัดเจนขึ้นไปอีก

ร่างสูงรับเสื้อชุดเอี้ยมลายนารักมาไว้ในมือแล้วรีบออกไปจากที่แห่งนี้ทันที เพียงแค่ห่างออกไปไม่กี่ก้าวเสียงระงมก็เริ่มกลับมาดังอีกครั้ง จะให้บอกว่าทำนุ่มนึ่งฉั้แต่กระหว่างทางเข้ามีหวังได้โดนมือเล็ก ๆ ทูปอีกเป็นแน่ พลาดจริง ๆ ที่ไม่พกเลขาฯ มาด้วย ไม่คิดเลยว่าการทำอะไรคนเดียวจะยุ่งยากขนาดนี้ ควรเพิ่มเงินให้ตีใหม่นะ...

[นุ่มนึ่ง Part]

ซ่าา!

พอได้น้ำเย็น ๆ ซึโลมร่างกายเราก็รู้สึกสดชื่นขึ้นมาบ้าง นายคนนั้นจะเซ็ด
สะอาดหรือเปล่านะ ถ้าเราเดินออกไปแล้วยังได้กลิ่นอยู่เราจะดำให้เลย ตอนนี้พันวา
ต้องเป็นห่วงเราแน่ ๆ เพราะเสียงโทรศัพท์ด้านนอกดังครืดไม่หยุด แต่มันออกไปรับ
ไม่ได้อะ เดียวเราจะล้มห้วทิมก่อนนะสิ

“ฉันทวงเสื้อผ้าเธอไว้หน้าห้องน้ำนะ!” เราได้ยินเสียงตะโกนของนายอัลฟา
ข้างนอกก็รีบปิดฝักบัวแล้วเดินออกไปหาเพราะกลัวว่าเขาจะเผ่นหนีก่อน มีแค่เสื้อผ้า
ไม่ได้สิต้องมีผ้าเช็ดตัวนะ

“นายได้อาผ้าเช็ดตัวมาให้เราไหม”

“ห...เฮ้ย! ออกมาทำไม!” มือเล็กยกขึ้นปิดหู เจ้าจอมโวยวายนี่เอาอีกแล้วนะ
เราตกใจหมดเลย นายอัลฟาตรงหน้าหันหน้าหนีไปอีกทาง ทำให้เราก้มมองสภาพ
ล่อนจ้อนของตัวเองว่ามีอะไรแปลกไปหรือเปล่า

อ้อ... แบบนี้เอง

“นายแอบมองนมเราใช่ไหม นิสัยไม่ดีเลยนะ แชนคิวลูกค้าได้ไงอะ” ขนาดลูกค้าเรายังไม่เคยให้เห็นส่วนลับอย่างพวกจุกชมพูของเราแล้วก็กลัวจิวกับไข่ม้วนเลย แค่อ่ายวับ ๆ แวม ๆ เอง นายคนนี่ยิ่งกว่าวีไอพีซะอีกนะเนี่ย

“ฉันไม่เห็นอะไรทั้งนั้นแหละ ส่วนผ้าเช็ดตัวแขวนไว้อยู่ข้างผนัง ตาถั่วหรือไง” สามภพหลับตาลงพยายามเอาภาพขาว ๆ แวบหนึ่งออกจากหัวให้ได้ ทำไมคนตรงหน้าถึงได้พูดจาลามกด้วยใบหน้าซีด ๆ นั่นได้กันนะ เขาไม่เข้าใจจริง ๆ

อยู่ตรงผนังจริง ๆ ด้วย ก็มันสีขาวยกเลิกกันไปหมดเลยนี่นา เพราะฉะนั้นเราไม่ผิดนะ...

“หุ้ย เราใส่แล้วน่ารักมากอะ นี่นายตั้งใจเลือกมาให้เราใช่ไหม” ดวงตากลมโตเป็นประกายหมุนซ้ายหมุนขวามองตัวเองในกระจก เพราะเป็นชุดถ่ายแบบของแบรนด์ราวิมันจึงไม่มีชุดเสื่อยึดธรรมดา เขาหาได้เพียงแค่ชุดเอี้ยมยีนส์ขายาวเท่านั้น

“หลงตัวเอง อีกอย่างฉันชื่อสามภพ เรียกใหม่ซะนะตัวหนอน”

“ไม่ได้หลงตัวเองซะหน่อย เขาเรียกว่าภูมิใจในตัวเองต่างหาก แล้วสามภพว่าเราเป็นหนอนหรือ!”

เหมือนคนท้องยังไม่พอเรายังเหมือนหนอนอีก! มันน่ากลัวจะตายทำไมต้องสรรหามาเปรียบเทียบกับเนี่ย

“แล้วเธอชื่ออะไรล่ะ อย่าเรียกชื่อฉันห้วน ๆ” นุ่มนิ่มเฝินใบหน้าดูแล้วพูดขึ้น
อย่างภูมิอกภูมิใจ คนแก้มช่วยฉีกยิ้มกว้างจนตากลมโคงลงเป็นรูปสระอิ

“เราชื่อนุ่มนิ่ม”

“อ้อ... อืม” สามภพไถ่มองร่างเล็กตั้งแต่หัวจรดเท้าก่อนจะครางตอบรับ
ในลำคอเบา ๆ พลังคิดว่ามันก็เหมาะสมดี

“อะไรเล่า!”

“เปล่านี้... อีกร้อย่าง ฉันมีข้อเสนอให้เธอ”

เราเอียงคอมองสามภพอย่างงุนงง

“มานอนกับฉันซะ”

น...นอน!? นอนแบบในเชิงอย่างว่านะเธอ เรารีบถอยหลังกรุดมองนายสามภพ
ด้วยความไม่ไว้วางใจ เห็นชอบเก็กหน้าดูใส่ที่แท้ก็กำลังจะจ้องกินเต้าหู้เราตลอดเวลา
ไซ้ไหมล่ะ!

“ส...สามล้าน! แต่ว่าเราไม่อยากนอนกับคนที่ทำให้เราฉีแตกอะ” มือเล็ก
ยกขึ้นชูสามนิ้วข้างหน้าร่างสูงใบหน้าน่ารักยกยิ้มมุ่งมั่นข่มคล้ายกับมั่นใจว่าสามภพ
ไม่มีทางจ่ายแน่นอน

“ฉันให้สิบล้าน”

“หุ้ยยย...เยอะไป เราทำท่ายากไม่ได้นะขาเราสั้น...” นุ่มนึ่งเริ่มเหวี่ยงแห่แตกพลั๊กจำนวนเงินที่ไม่รู้ว่าจะต้องถ่ายรูปไปที่พันรูปถึงจะได้มันมา หรือพิมพ์รีวิวต่าง ๆ จนนิ้วล็อกกันไปข้าง

“ไม่ต้องทำอะไร แค่นอนเฉย ๆ ก็พอ”

“สามภพใช้เงินฟุ่มเฟือยไม่ตีนะ ช่วงนี้เศรษฐกิจกำลังแย่อู้ไหม”

“ฉันเรียนด้านธุรกิจมาไม่มีทางที่จะไม่รู้เรื่องพวกนี้หรอก แล้วก็อย่าเรียกชื่อฉันหัวน ๆ ฉันอายุมากกว่าเธอนะ”

หุ้ยยย อย่าเอาความรู้มาข่มกันสิไปไม่เป็นแล้วเห็นไหม

นุ่มนึ่งหันหลังให้พร้อมกับยกมือขึ้นกอดอกราวกับเด็กเอาแต่ใจ สิบล้านไม่มีทางที่มันจะได้มาง่ายแน่ ๆ บางทีอีกฝ่ายอาจเป็นพวกชาติสัมพันธ์ หรือจะชอบใช้ของเล่นน่ากลัว ๆ ถ้าแอดวานซ์ไปอีกขั้นไม่แน่อาจเรียกเพื่อนมารุมก็ได้นะ! ร่างบางเริ่มตัวสั้นงัก ๆ ภาพแปลก ๆ อนาคตลอยเข้ามาให้หัวอย่างรวดเร็วจึงหนึ่งก็กลัวอีกใจหนึ่งก็อยากได้เงิน

ไม่น่าเกิดเป็นคนหน้าเงินเลยเฮ้อมมม...

“ถ้าสามภพทำให้เราพอใจได้เราจะเก็บไปคิดดูอีกที...”

“แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ” คิ้วเข้มกระดิกยิก ๆ พยายามระงับอาการหัวเสีย ปกติแล้วเคยเอาใจใครที่ไหน มีแต่ออกคำสั่งคนอื่นปาว ๆ

“อืมมม... อ๊ะ! แบบหนึ่งนะ” เราเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าลิมโทรกลับหาพันวา แม่แน่ ๆ แม่แล้วแบบนี้!

ขาสั้น ๆ รีบวิ่งไปเอาโทรศัพท์บนโต๊ะอย่างร้อนรนใจ ประจวบเหมาะกับสาย เพื่อนสนิทแดงขึ้นมาพอดีจึงรีบกดแนบหู หัวใจดวงน้อยเต้นตุ้ม ๆ ต่อม ๆ เตรียมรับชะตากรรมที่ก่อเอาไว้

“นุ่มนึ่ม! อยู่ที่ไหนบอกวาเดี๋ยวนี้ละ!” ร่างเล็กหลับตาแน่นปีเมื่อได้ยินเสียง ตวาดลั่น ใบหน้าพริ้มเพราหงอยลงที่ทำให้เพื่อนต้องเดือดร้อน

“ขอโทษนะพันวา... ให้เรามาช่วยแท้ ๆ แต่เราดันก่อปัญหาให้”

“เรื่องนั้นเอาไว้คุยกันทีหลังบอกวาก่อนว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน”

“อ...เอ่อ ตอนนั้นเราออกจากห้องถ่ายแล้วเลี้ยวขวาแล้วก็เลี้ยวขวาอีกที เป็นห้องใหญ่ ๆ ตรงสุดทางนะ” สกิลการบอกทางเราถือว่าแย่มาก ถ้าหลงทางอยู่ในเขาวงกตเราคงต้องออกไม่ได้ชั่วชีวิตแน่ ๆ แต่เพื่อนเราเก่งหาเราเจอได้ทุกครั้งแหละ

“รอวาสิบนาที อย่าไปไหน”

หลังตัดสายไปเราก็หันกลับไปหาสามภพต่อ เจ้าตัวยืนกอดอกนิ่ง ๆ พलग
เคาะนิ้วเบา ๆ กดดันให้เรารีบตอบ แล้วทำไมต้องทำหน้าที่ด้วยเล่า!

“สรุปแล้วเธอจะเอาอย่างไร ฉันยังมีงานต้องทำ”

“เอาอีกเคานต์เราไปก่อนนะเพราะวันนี้เราจะทำการใหญ่ แล้วเราก็จะ
ไม่ยอมโดนดูเพราะงั้นค่อนข้างอีกทีนะ” นุ่มนึ่งหยิบโพสท์อิทและปากกาในห้องมา
เขียน จากนั้นก็เขย่งเท้าหย่อนมันลงในกระเป๋าชุดสูทของร่างสูงที่ยืนทำหน้างัดก
เด็กหน้าวงคนนี้จะปั่นหัวเขาไปจนถึงเมื่อไหร่

ปัง ๆ ๆ!!

“นุ่มนึ่ง!” เสียงเคาะประตูเรียกรอยยิ้มสดใสจากคนร่างเล็ก ก่อนเขาจะ
เปลี่ยนเป็นสีหน้าเศร้าหมองคล้ายน้ำตาโดยฉับพลัน รีบก้าวเข้าไปเปิดประตูให้
เพื่อนรักพร้อมกับโผกอดจนเต็มเหนี่ยว พันวาหอบหายใจรุนแรงจากการวิ่งรีบรับร่าง
คนเจ้าเนื้อเข้ามาไว้ในอ้อมกรรากับแม่คนที่สอง

“ฮึค... วาเราขอโทษนะ เราไม่ได้ไปแอบแหวะที่ไหนเลยแต่สามภพเขาทำเรา...”
เสียงเล็กสั้นเครือเหมือนลูกนก พันวาจ้องเขม็งมองใบหน้าเหลืองล้าของอัลฟาร่างสูง
แม้จะอยากแก้ตัวออกไปแต่ก็ไมรู้เลยว่าต้องหยิบยกคำไหนมาก่อน

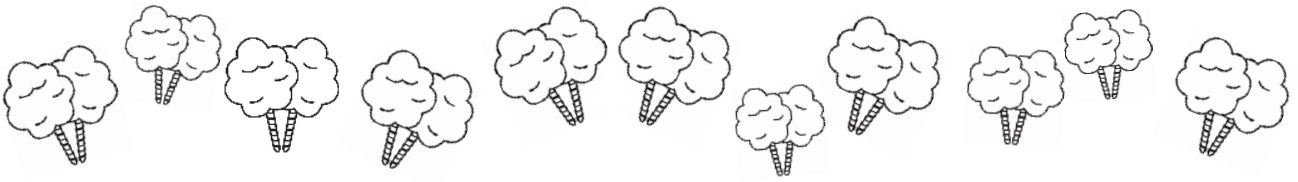
“เขาทำอะไร!” พันวารีบสำรวจร่างกายเล็กอย่างร้อนรน ผิวขาวละเอียดย
ยังคงไร้รอยมลทิน

“สามภพเขาก็กักตัวเราเอาไว้ ฮ...ฮีก เรากลับไม่อยู่น้ำก็เลยแตกออกมา ฮืออออ!”

เมื่อได้ฟังก็คล้ายจะเป็นลม ดวงตาคมเบิกกว้างมองคนพูดจาสองแง่สองง่าม ด้วยความตกใจ เขายังไม่ทันได้แก้ตัวใด ๆ นุ่มนึ่มก็ถูกดึงไปไว้ทางด้านหลัง ตากลมแป้ว ลอบมองเขาเหมือนเป็นฝ่ายบริสุทธิ์

สามภพต้องรับกรรมที่ทำกับเรา... โดนดุแทนเราเลยนะ!

บทที่ 2 สายใหม่ไว้อ่เด็ก

“ผมไม่คิดเลยนะครับว่าคนที่แสบเพอร์เฟกต์แบบคุณจะทำแบบนี้” พันวากดเสียงแข็งออกปากปกป้องเพื่อนตัวเล็กของตัวเองอย่างไม่เกรงกลัว แม้คนตรงหน้าจะมีอิทธิพลจนสามารถทำเขาหายออกจากวงการได้ก็ตาม ใบหน้าสวยผินมองท่าทางอื่น ๆ ของเพื่อนก็ลอบถอนหายใจ คนอย่างนุ่มนิ่มไม่ควรทำงานด้านสืบทอดความจริง ๆ เขาไม่ได้ดูถูกอาชีพนี้เลย เพียงแต่มันเป็นเป้าล่อให้คนเจ้าเล่ห์เข้ามาหลอกหลวงได้

สามภพพยายามระงับสติอันน้อยนิดที่เหลืออยู่ การเจรจาและมองขาดอีกฝ่ายถือเป็นทักษะที่ต้องมีติดตัวเอาไว้ในแวดวงธุรกิจ จากที่ได้พิจารณาร่างเล็กแล้วนั้น นุ่มนิ่มเป็นคนที่ไม่รู้วิธีในการพูดจนทำให้ถูกเข้าใจผิดได้ ทางที่ดีก็มีแต่ต้องบอกความจริงไปเท่านั้น

“เพื่อนของเธอเย้ยวราดกางเกงฉันทันทีเลยพาเข้ามาที่นี่ ในส่วนนั้นฉันเป็นคนผิดเอง”

งะ! บอกอ้อม ๆ หน่อยก็ได้ เราอายนะ...

พันวาผิงไปในทันที ประจวบกับแก้มอวบของเพื่อนขึ้นสีแดงระเรื่อ ยัยตัวแสบบิดเป็นเกลียวคลื่นไม่กล้าสู้หน้า ครั้งสุดท้ายที่จำความได้คือสมัยประถมฉีแตกในรถทัวร์ตอนไปทัศนศึกษา วันนั้นเพื่อน ๆ รีบวิ่งออกห่างวงแตกเหมือนรังแตนอยู่ใกล้ ๆ

“จริงหรือนุ่มนิ่ม”

“อ้อ... เราอุตสำหรับพูดอ้อม ๆ แล้วยะ สามภพนิสัยไม่ดีเลยอะ...” ปากอวบอิม
ยู่ลงไม่พอใจร่างสูง พันวาถอนหายใจหนัก ๆ ก่อนจะยึดแก้มขาวออกทั้งสองข้าง
จนเขาต้องร้องครวญครางน้ำตาเล็ด มือเล็กได้แต่ลูบรอยแดงป้อย ๆ อย่างน่าสงสาร

“แล้วทำไมไม่พูดให้มันชัดเจน ว่าเข้าใจผิดเลยเนี่ย!”

“อ้อ... เยาไม่ได้ตั้งเียนะ” เราพยายามขอความเห็นใจจากพันวาให้ปล่อยเรา
นายสามภพตัวตันเหตุมัวแต่ยืนดูนิ่ง ๆ ไม่คิดจะช่วยแก้ตัวให้เลย เขาทำเราก่อนนะ!
ทำไมต้องโดนอยู่ฝ่ายเดียวด้วยเนี่ย

“เฮ้อ... ยังไงผมก็ขอโทษที่เข้าใจคุณผิดก็แล้วกันนะครับ” พันวาดันหัวเรา
ให้ก้มลงขอโทษตามไปด้วย ตอนนี้อยู่เราก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าเราผิดตรงไหน

“ช่างเถอะ คุณกลับไปทำงานของคุณได้ ส่วนเขาผมจะดูแลเอง เรามีเรื่อง
ต้องคุยกันนิดหน่อยนะ”

สามภพจับมือเราแล้วลากออกจากตรงนี้ปล่อยให้ว้ายืนหน้าฉงน ถึงจะรู้สีกง ๆ
แต่เราก็โบกมือบายบายเพื่อนสนิทแล้วคอยเดินตามคนตัวโตไปที่ไหนสักแห่ง ผู้คนที่
พบเห็นเริ่มมองกันตาเป็นมัน จนทำให้ตัวร้อน ๆ หนาว ๆ คล้ายสัมผัสได้ว่ากำลัง
ตกเป็นเป้าของประเด็นฉาวในวันนี้

“สามภพจะพาเราไปไหน” นุ่มนึ่งขึ้นรถคันสีขาวไปนั่งข้างคนขับโดยที่ไม่ได้
คัดค้านอะไรเลยสักนิด สมแล้วที่เพื่อนจะห่วงนักร้องห่วยๆ ก็เพราะเจ้าตัวเล่นว่านอน
สอนง่ายเกินเหตุขนาดนี้

“ยังไม่ได้คิด”

โครกก~

พลันเกิดเสียงดังโครกครากมาจากหน้าท้องนึ่ง คนแก้มกลมก้มมองพร้อมกับ
ลูบมันเบา ๆ ให้หยุดคำราม พันวาบอกว่าที่กองมีการเลี้ยงอาหารอร่อย ๆ เขาก็เลย
ไม่ได้กินข้าวมาเลย กะว่าจะแอมของฟรีให้คุ้มชะหน่อย

ร่างสูงรับรู้ความหิวโหยได้โดยไม่ต้องบอก เขาขยับเข้ามาคาดเข็มขัดให้กับ
นุ่มนึ่งเพื่อเตรียมออกรถ ลำคอแกร่งอยู่ใกล้กับจมูกร้อนจนทำให้ร่างเล็กได้กลิ่นหอมหวาน
เข้า...

สมองสั่งการให้นุ่มนึ่งขยับเข้าหาเหมือนของโปรดวางอยู่ตรงหน้า ทั้ง ๆ ที่
น้ำหอมประจำตัวของสามภพจะออกแบบมาเพื่อตัวเองโดยเฉพาะ เป็นกลิ่นนุ่มลึก
ชวนหลงใหลตั้งมาให้คุณชาย แต่คนร่างเล็กกลับได้กลิ่นหอมหวานของสายไหม
ชะอย่างนั้น

“สามภพนี้น่ากินเหมือนกันนะ” ดวงตาคมหันมองผู้พูด จับจ้องใบหน้า
เกลี้ยงเกลาที่ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่ อดถามุมและความใกล้ชิดอาจทำให้คนนอก

เข้าใจผิดว่าพวกเขา กำลังจู่กันแน่ ๆ นุ่มนึ่มทำจมูกฟุดฟิดพร้อมหลับตาพริ้มเข้ามาใกล้ ปลายจมูกรีนและจมูกโด่งแตะสัมผัสกันเบา ๆ จนเกิดกระแสไฟฟ้าแล่นผ่านพาให้สามภพไหววูบชั่วจังหวะหนึ่ง

“สามภพพาเราไปกินสายไหมหน้อยสิ เราอาจจะยอมนอนด้วยก็ได้นะ”
ยิ่งเข้าใจสามภพเรายิ่งหิว คิดถึงเจ้าน้ำตาลนุ่ม ๆ ฟู ๆ ที่สุดเลย

“เธอต้องหัดระวังคำพูดบ้างนะ” มือใหญ่ปลักหัวเราจนมันโยกเยก นายคนนี้ชอบรังแกเราอยู่เรื่อยเลย เดียวก็หักคะแนนความประพฤติหรือ

“สามภพอะคิดมาก...”

“เธอนั้นแหละที่คิดน้อยเกินไป”

เรากำลังจะเถียงสามภพ แต่เจ้าตัวกมือขึ้นให้หยุดพูดก่อนแล้วยกโทรศัพท์ที่สั้นครืด ๆ ขึ้นมาคุยแทนคิดว่าน่าจะเป็นเลขาฯ นะเพราะแอบฟังนิดหนึ่ง เราเบื่อรอที่จะด่าเขาแล้วเลยไถลตัวลงบนเบาะเหมือนสล็อตจอมเอื่อยเฉื่อย เครื่องปรับอากาศผสมความหอมหวานของสายไหมพาให้สมองโล่งเบาหวิว หน้าตาของเราค่อย ๆ ปิดลงเมื่อได้ยินเสียงทุ้มคล้ายขับกล่อมเล่านิทานให้ฟัง...

“สามภพ... เราคิดถึงเตียงนอนนุ่ม ๆ จังเลย...” เสียงเล็กอู้อี้ในลำคอ พลังใช้หลังมือแนบแก้มนึ่มของตัวเองไว้แทนหมอน ภาพฝันในหัวเต็มไปด้วยเหล่าตุ๊กตากองเป็นภูเขาบนเตียงของตนเอง

คุณนุ่มนึ่มทั้งหลายกำลังรอเรากลับไปกอดแล้ว...

ร่างสูงตัดสินใจแวะซื้อสายไหมตามที่คนตัวเล็กกว่ามาไว้บนรถแทน เพราะเจ้าตัวหลักลืกชนิดที่ปลุกเท่าไรก็ไม่ตื่น จากนั้นจึงขับต่อจนถึงคอนโดฯ สูงส่วนตัวที่ไม่ค่อยได้ใช้งานมานาน ปกติแล้วเขาจะชอบอยู่ห้องใหญ่ด้านบนสุดของบริษัทเสียมากกว่า เนื่องจากมันสะดวกต่อการทำงานแม้จะต้องการความเป็นส่วนตัวมากกว่านี้ แต่ภารกิจทั้งหลายมันกดดันพื้นที่เหล่านั้ไปจนหมด

“คุณสามภพครับ มีอะไรให้ผมช่วยไหม” พนักงานดูแลพ่วงตำแหน่งคนของตระกูลรีบเดินเข้ามาด้วยท่าทางดีใจที่ได้เห็นหน้านายครั้งแรกในรอบหลายสัปดาห์ สามภพส่งซิกให้เขาไปจัดการสัมภาระที่ด้านหลังแทน ส่วนตัวเองจำต้องรับหน้าที่อุ้มนุ่มนึ่มขึ้นห้อง พนักงานชายลอบมองตามนึ่ง ๆ เขาทำได้แค่สงสัยแต่ไม่กล้าที่จะล่วงเกินเรื่องส่วนตัวจนเกินไป

“เป็นแมวหรือไง” คนตัวนึ่มค่อย ๆ ไหลลงบนเตียงใหญ่หลับไม่รู้เรื่องรู้ราวใด ๆ ลมหายใจเข้าออกสม่ำเสมอจนสามภพนึ่กสงสัยว่าเจ้าตัวไม่ได้นอนมากี่ชาติ แต่มันคงน้อยกว่าเขาแน่ ๆ ยิ่งเห็นใบหน้ามีความสุขยับแ้ก้มเบียดหมอน ก็ทำให้ความง่วงงุนแทรกซึมเข้ามาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน คงดีไม่น้อยถ้าหากเขาจะหลับง่ายตามใจนึ่ก

“อ...อ้อ สามภพ... สายไหมเราละ...” เสียงเล็กครางอ้ออ้วงเงยไม่ได้ศัพท์ ดวงตากลมโตค่อย ๆ ลืมขึ้นอย่างเชื่องช้า พลังมองโดยรอบด้วยความงุนงงกับพื้นที่ที่ไม่คุ้นเคย ก่อนใบหน้าน่ารักจะบุตมู่หู่จ้องเขม็งไปที่ร่างสูงที่กำลังคร่อมเขาอยู่

“มัดมือชกเราทำไม เรายังไม่ได้ตอบตกลงเลยนะ” นิสัยไม่ดีเลย เราตอนหลับ น่ารักขนาดทนไม่ไหวเชียว สามภพทะเล็งอะ

“เธอเป็นคนพูดเองนะว่าคิดถึงเตียงนุ่ม ๆ ฉันก็พามาแล้วนี่ไง”

“อ้าวเธอ... เราจำไม่เห็นได้เลย”

สามภพถอนหายใจหนักหน่วง เขาพยักพเอิดไปทางครัวที่มีของโปรดคนร่างเล็ก อยู่ นุ่มนิ่มยิ้มร่าไม่รอช้ารีบเข้าหามันอย่างไร ส่วนตัวเขาก็ล้มตัวลงนอนแทนเนื่องจากความเหนื่อยล้าที่สั่งสมมา ดวงตาคมมองเพดานนิ่ง ๆ ก่อนจะใช้แขนก่ายหน้าผาก กลิ่นหอมของนมผงเด็กเจือจางบนพื้นที่อุ่นช่วยปลดล็อกสมองคลายความเมื่อยล้าทั้งหมด ร่างสูงหลับตาลงไม่ได้สนใจอะไรอีก หวังเพียงว่ากลิ่นนี้จะช่วยรักษาโรคนอนไม่หลับได้

เรากินเจ้าก้อนฟูฟ่องแป็บเดียวก็หมดแล้ว ได้แต่เลียไขมันตาละห้อย เราว่ามันอร่อยดีนะ แต่ไม่รู้ทำไมกลิ่นตัวของสามภพถึงดูน่าอร่อยกว่าอีก เพราะสามภพแอบกินของเราไปจนหมดเหลือให้เราแค่ไม้เดียวใช้ไหมละ หึ้ย! ใช้ไม่ได้เลยนะแบบนี้

“สามภพแอบกินของเราเธอ”

“อ้อ...” สติของคนโตกว่าเลื่อนรางจนไม่ได้ยินว่าเขาพูดอะไรกันแน่ เพียงแค่ตอบส่ง ๆ ไปก็เท่านั้น

นุ่มนึ่มยื่นมองใบหน้าคมคายด้วยความหงุดหงิด ก่อนขาสั้นจะค่อย ๆ ปีนขึ้นไปบนที่นอนแล้วใช้ก้นอวบทับลงบนหน้าท้องแกร่ง มุมปากนึ่มก็ยิ้มพอใจเมื่อได้เห็นคนที่ชอบใช้สายตาดำมองตนอยู่เสมอตกมาอยู่ใต้ร่าง

“ทำอะไรของเธอ!” เราปิดปากสามภพที่กำลังเตรียมโวยวายเอาไว้ เนี่ยก็เป็นซะแบบนี้ ชอบตะคอกเสียงดังใส่เราตลอดเลย นี่เราอุตส่าห์จะบริการให้ก่อน คิดตั้งค์เลยนะ สิบล้านนะไว้ค่อยเอาที่หลังก็ได้ เพราะเรารู้ว่าสามภพรวย

“เรากินสายไหมหมดแล้ว... เราจะกินสามภพต่อเลยนะ”

ลาก่อน... ความบริสุทธิ์ของเรา

บทที่ ๓ ยัยเด็กตุก

นุ่มนึ่มหลับตาพร้อมทำปากจู๋ แก้มขาวขึ้นสีแดงปลั่งก่อนจะค่อย ๆ โนมลงหวังจะประกบจูบคนใต้ร่าง สามภพสุดจะทนกับเด็กดีด้านจึงใช้มือฟาดหนัก ๆ ลงบนบั้นท้ายอวบเต็มแรงทำให้เกิดเสียงดังลั่น ร่างเล็กสะดุ้งเฮือกตกใจหลังตรงแห่นว ในทันที ดวงตากกลมเริ่มฉ่ำด้วยน้ำตาเพราะส่วนนั้นมันยังคงเสวยยุบยิบไม่หาย

“สามภพตีกันเราทำไม...” มือเล็กลูบตามรอยแดงอย่างน่าสงสาร เรียวคิ้วอ่อนตกลงเศร้าสร้อยจนทำให้คนโตกว่าเกือบหวั่นไหวตามไปด้วย

เราคิดแล้วว่าสามภพชอบแบบซาติสม์ แต่เราเจ็บนะ! ไม่เห็นใจร่างกายน้อย ๆ ของเราเลยหรือไง

“เด็กแก่แดด ฉันบอกตอนไหนว่าให้ทำแบบนี้” น้ำเสียงดุตันประจวบกับใบหน้าเคร่งขรึมยิ่งทำให้นุ่มนึ่มหงอยกว่าเดิม

“เราแค่อยากบริการให้เท่านั้นเอง สามภพค่อยจ่ายที่หลังก็ได้”

“ฉันไม่ได้หมายถึงนอนแบบนั้นสักหน่อย คิดไปไกลถึงไหนแล้ว” ร่างสูงเคาะที่หน้าผากมนเบา ๆ ด้วยความมั่นใจ เขารีบยกตัวนุ่มนึ่มออกก่อนที่อะไร ๆ จะตื่นขึ้นมาทักทายในยามเที่ยงวัน ไม่อย่างนั้นเจ้าเด็กนี่คงจะทำอะไรพิเรนทร์อีกแน่

“ใคร ๆ ก็หวังทำอย่างนั้นกับเรา ถ้าสามภพไม่ให้เราทำแบบนั้นสามภพต้องการอะไรละ” นุ่มนิ่มนอนลงข้าง ๆ พลางใช้ตาแป๋วจ้องร่างสูงด้วยความไม่เข้าใจ

“ฉันหมายถึงนอนที่แปลว่านอนเฉย ๆ แค่นอนนิ่ง ๆ ข้างฉันแล้วหลับไปก็พอ”

อ้ออ... อย่างงี้นี่เอง แต่แปลกอะ แค่นอนเฉย ๆ นี่ต้องให้เราถึงสิบล้านเลยหรอ

“ทำไมสามภพให้ตั้งค์เราเยอะจังอะ”

“ไม่ต้องสงสัยหรอก แล้วทำไมเธอถึงไม่ใส่ปลอกคอ รู้ไหมว่ามันอันตรายแค่ไหน ยิ่งอยู่สองต่อสองกับอัลฟาแบบฉัน” กลิ่นหอมหวานตลบอบอวลอยู่ใกล้ ๆ ก็ทำให้คนโตกว่านิ่วหน้าลง เขาเกรงว่าอาการรัทจะเกิดขึ้นทำให้ยับยั้งความรุนแรงไม่ทัน

“สามภพรู้ด้วยหรือว่าเราเป็นโอเมก้า”

เก่งอะ ใคร ๆ ก็คิดว่าเราเป็นเบต้านะ หรือเปล่า หรือเราคิดไปเอง...

“ไม่รู้สิแปลก” ใบหน้าคมฉายแววความเอือมระอา สภาพนี้มีแต่คนตาบอดเท่านั้นแหละที่ไม่รู้

“แสดงว่าเราน่ารักเกินไปใช่ไหมละ” เสียงเล็กเจ็ยแจ้วดูร่าเริงชะจนเขาต้องส่ายหน้าให้กับคนหลงตัวเอง ใบหน้าคมผินมองแก้มย้อย ๆ เพื่อพิจารณา มันก็น่ารักจริง ๆ นั่นแหละ... ถ้าลดความตื้อเต๋อดำลงอีกสักนิดเขาคงพอที่จะเอ็นดูนุ่มนิ่มบ้าง

“หิวไม่ใช่หรือไง ตามฉันมา” ร่างสูงลุกขึ้นแล้วเดินนำคนตัวเล็กไปที่โซนครัว โตะที่นั่งตรงเคาน์เตอร์สูงชะจนนุ่มนึ้มเอาแต่ยื่นมองไม่กล้าขึ้น

เราไม่เข้าใจทำไมต้องทำสูง ๆ แบบนี้ด้วย ขนาดคนตัวโต ๆ นั่งขายังลอยเลย แล้วเราจะเหลืออะไรล่ะ ตกลงมาขาหักได้เลยนะ

“สามภพอุ้มเราขึ้นหน่อยสิ ทีหลังต้องเอาโตะเล็ก ๆ มาให้เราเหยียบขึ้นไปนะ” เรายกแขนขึ้นรอสามภพอยู่นาน มิวแต่จ้องเราหน้าดู ๆ อยู่ได้มันเมื่อยนะ สุดท้ายเขาก็ถอนหายใจแล้วเข้ามาอุ้มเราด้วยท่าทางเบื่อหน่าย แปลกคนอะ จะซื้อตัวเรา ตั้งหลายล้านแต่ไม่เห็นจะดูชอบเราเลย

“อยากกินอะไร”

“อืมม... ไข่เจียวได้ไหม” พอคิดนานแล้วเราก็ตีใจ เราเลยตอบอันที่ง่ายที่สุดไป

“กินง่ายจังเลยนะ” คนโตกว่าพูดขึ้นขณะที่ใส่ผ้ากันเปื้อนไปด้วย ท่าทางคล่องแคล่วพาให้นุ่มนึ้มแปลกใจเล็กน้อย ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะทำอาหารเป็น คิดว่าทำเป็นแต่แก้กหน้าดูชะอีก...

“ช่วย ๆ เรานะกินง่ายอยู่ง่าย เลี้ยงง่ายด้วยนะ” คนแก้มกลมพยักหน้าหงึก ๆ ในมือมีช้อนและส้อมถือไว้ทั้งสองข้าง ขาเล็กขยับไปมาอย่างเพลิดเพลิดกับกลิ่นหอม ๆ ของอาหาร

“สามภพนี้เก่งเหมือนกันนะ เราอะกินแต่ข้าวเซเว่นจนตัวบวมไปหมดแล้ว
ว่าแต่... สามภพจะให้เรานอนเป็นเพื่อนเฉย ๆ จริงหรือ เราารู้สึกเอาเปรียบสามภพ
ยังไงก็ไม่รู้อะ” ขนาดเราถ่ายรูปไป ๆ เรายังได้น้อยกว่านี้เลย นี่แค่นอนเป็นเพื่อนเองนะ
หรือสามภพจะเหงาเพราะไม่มีใครอยากนอนด้วยเลยจ้าเราแพง ๆ กัน น่าสงสารอะ

เราควรต้องกระตุ้นอารมณ์สามภพใหม่ เรากลับสามภพเสื่อมสภาพจ้ะเลย...

“แค่นอนเฉย ๆ ก็พอ ฉันทนเหนื่อยจะรับมือกับเธอแล้ว” จานข้าวหอม ๆ
ถูกวางลงตรงหน้า ตากลมโตลุกวาวไม่ฟังประโยคที่อีกฝ่ายเอ่ยรีบตักมันเข้าปากทันที
แก้มทั้งสองข้างขยับตามการเคี้ยวดูน่ารักน่าชัง ถ้าหากได้เป็นนักแสดง นุ่มนึ่งมคงเล่น
เป็นเด็กประหลาดได้โดยไม่มีใครสงสัยแน่นอน

“หุ้ยยย... อร่อยเวอร์ เราลดให้สามภพเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ ให้เราสามล้านก็พอ”
เห็นไหมว่าเราใจดี แค່ทำให้เราพอใจเดี่ยวเรามีของแถมให้ด้วย

“ไม่จำเป็น กินเสร็จแล้วก็อยู่เฉย ๆ ซะ ฉันทจะเข้าไปทำงานในห้อง”

เราพยักหน้าตอบสามภพ ก่อนเขาจะเดินเข้าไปในห้องทำงานชั้นที่สองของบ้าน
เราเลยหันมากินไข่เจียวพูนงานต่อจนหมดถึงได้รู้ว่าตัวเองกำลังพบเจอกับปัญหา

เราจะลงจากเก้าอี้ยังไงอะ...

:

:

:

เรามองท้องฟ้าออกกระจกไปเรื่อย ๆ จนพระอาทิตย์ตกลับเปลี่ยนเป็นพระจันทร์ มันทำให้เราพบว่าการทำตัวซีเกียจอยู่บ้านคนอื่นก็ดีเหมือนกัน ถือว่าเปลี่ยนบรรยากาศในการนอน แต่นี้ก็ดีกแล้วนะสามภพยังไม่ยอมออกจากห้องนั้นอีกอะ แต่เราเห็นเขาไปอาบน้ำแล้วเราควรไปอาบรดด้วยดีไหม

เพื่อว่าสามภพจะอยากปู้ปู้ยามาเราจะได้เตรียมใจไว้ก่อน

คนร่างเล็กกระดืบตัวลงจากที่นอนอย่างยากลำบาก นุ่มนึ่มเดินตามบันไดขึ้นไปยังชั้นบนสุดได้ไม่นานเขาก็เหนื่อยหอบ ก่อนจะถึงประตูใหญ่ที่ถูกแจ้มเอาไว้เล็กน้อย เมื่อมองเข้าไปก็เห็นแผ่นหลังกว้างและแสงสว่างจากจอคอม ภายในห้องขมุกขมัวไร้สีสันชะจนคนมองมุ่นหน้าไม่ชอบใจ

“สามภพเราจะไปอาบน้ำแล้วนะ...” ยังคงไร้แววการตอบกลับ ดวงตากลมลอบมองคนโตกว่าไม่กระดิกจากที่กั้ตตสินใจค่อย ๆ ก้าวเข้าไปใกล้ นุ่มนึ่มใช้ร่างกายเล็กให้เป็นประโยชน์โดยการมุดเข้าด้านล่างโต๊ะใหญ่ ก่อนจะลุกขึ้นนั่งคร่อมตักแกร่งพร้อมกับกอดคอหนาเอาไว้แน่น

“ฉันบอกให้เธอระวังตัวมากกว่านี้ไม่เคยฟังเลยใช่ไหม” น้ำเสียงทุ้มต่ำดูดันไม่ได้ทำให้หัวใจดวงน้อยสั่นไหวด้วยความกลัวเลยสักนิด นุ่มนึ่งมองใบหน้าหล่อเหลาเต็มไปด้วยร่องรอยความเหนื่อยล้าจากการทำงานก็รู้สึกเหนื่อยแทน เขาน่ะไม่สามารถนั่งนิ่ง ๆ พิมพ์แบบนี้ได้เกินห้านาทีหรอก มันทั้งน่าเบื่อและสูบวิญญาณไปจนหมด แม้ผลลัพธ์ที่ได้จะมหาศาลมากแค่ไหน แต่เมื่อไหร่จะได้มีเวลาเอามันไปซื้อความสุขได้ล่ะ

“สามารถหยุดทำงานเลยนะ” เราใช้แก้มแนบลงบนอกแกร่งหวังให้ใจแข็ง ๆ ของสามารถจะนุ่มเหมือนแก้มเราบ้าง เราจะนอนกับสามารถแค่คืนนี้เท่านั้น เราเลยอยากบริการสามารถให้เต็มที่

“หยุดกวนสักทีจะได้ไหม” ร่างสูงยอมแพ้อุ่มนึ่งที่เกาะเป็นลูกสิงไปยังห้องนอน เขาเบื่อกับที่จะรับมือกับเด็กดื้อเต็มทนแล้ว แถมยังทั้งขี้เกียจและนอนตลอดเวลาขนาดนี้ ก็ไม่น่าแปลกใจที่ร่างกายจะเป็นมาร์ชแมลโลว์

“รีบทำให้มันจบ ๆ กันเถอะ” ตั้งแต่ที่ได้พัวพันกับนุ่มนึ่งหัวของเขาก็ไม่เคยได้พักเลย

“สามารถบ้า! ทะลึ่งอะไรที่ต้องเตรียมตัวก่อนนะเดี๋ยวมันจะฉีก...” หี้ยยกคนผีทะเล โหดร้ายที่สุดเลย

“เฮ้อออออ!!”

ถอนหายใจใส่เราทำไมอะ แค่อุ้มเราแค่นี้ก็เหนื่อยแล้วหรอ ใช้ไม่ได้ ๆ ต้องออกกำลังเยอะ ๆ แล้วแหละ สามภพเนี่ยทำงานจนไม่ได้ใช้แรงเดี๋ยวก็นั่งง่อยหรือกตัวเราเบาหวิวเหมือนปุยมะเขมขนาดนี้ก็ร้องโอดโอยซะแล้ว

ห้องน้ำที่นี่ใหญ่กว่าห้องเราสามเท่าเลยก็ได้ แถมยังมีอ่างจากุซซี่อีกด้วยอะ เสียตายจิ้งจิ้งที่น่าจะแฉะซื่อเปื้อนยามาลอยเป็นเพื่อน เราไม่ค่อยชอบอาบน้ำคนเดียวนานเท่าไรเพราะว่ามันรู้สึกเหงายังไงก็ไม่รู้ พอลองชวนสามภพแล้วเจ้าตัวก็ทำท่าจะมะเหงกเรา คนนิสัยไม่ดีชอบทำร้ายคนอื่น

หลังจากได้เงินแล้วเราจะชิงหนีเลยคอยดู! จะนอน ๆ อยู่ในห้องไม่ทำงานหนึ่งเดือนเลย ต่อให้เป็นสามภพเราก็จะไม่มานอนด้วยอีก

“สามภพเราพร้อมขึ้นเตียงแล้ว”

ดวงตาคมกริบผลจากหนังสือ แล้วมองร่างเล็กยืนอยู่ปลายเตียงในสภาพชูดนอนแบรนต์ราวินที่เขาสั่งเลขาฯ ให้เอามาให้ ช่วงเวลาที่รอนุ่มนึ่มอาบน้ำก็ได้ลองพยายามนอนด้วยตัวเองแล้ว แต่ไม่ว่าจะขมตานานสักเท่าไรก็ไม่มีผล เลยยอมแพ้หยิบหนังสือขึ้นมาอ่านฆ่าเวลา

มือใหญ่ปิดไฟตรงหัวเตียงจนเหลือเพียงแค่อคมไฟสลัว ๆ นุ่มนึ่มที่ไม่เคยนอนในที่มืดเลยรีบกระโดดขึ้นมาดูดอกเขาด้วยความกลัว กลิ่นนมผงเด็กแพร่กระจายเป็นเสมือนยานอนหลับชั้นดี เขาไม่เข้าใจมันจริง ๆ ว่าทำไมถึงได้รู้สึกดีขนาดนี้ ถ้าหากเป็นคู่แข่งโชคชะตากันนุ่มนึ่มก็ควรจะฮึดทันทีเมื่อเห็นหน้า

“สามารถอาบน้ำไม่สะอาดหรือ กลิ่นสายไหมที่สภาพแอบกินของเรายังติดอยู่เลยนะ” ถึงอย่างนั้นเราก้ชอบอยู่ที่นั่นแหละ คีนนี้ต้องฝืนดีแน่ ๆ เลย...

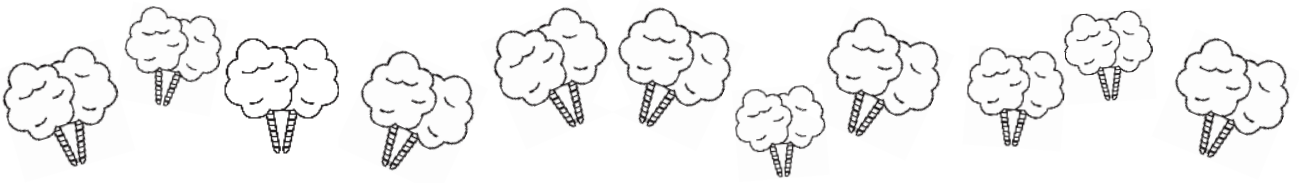
“ฉันไม่ได้แอบกินของเธอ หยุดคิดเองเออเองได้แล้ว”

“สามารถ...” เสียงหวานเอ่ยเรียกให้เขาผินหน้ามองด้วยความสงสัย ดวงตากลมโตค้อย ๆ หลับลง รู้ตัวอีกทีก็ลืปากนุ่มก็แนบลงบนริมฝีปากของเขาโดยไร้ช่องว่าง หัวใจแข็งแกร่งราวกับหินถูกทำให้มีรอยร้าวขึ้นมา เพียงแค่ตกใจแต่ไม่ได้มีท่าทีปฏิเสธมันเลย ก่อนที่เขาจะเป็นฝ่ายรุกจูบนั้นมันก็ถูกถอนออกไปอย่างน่าเสียดาย

“เราให้ของแถมนะ จูบแรกของเราเลย... แต่เทียบกับลิบล้านเราว่าคุ้ม ฝืนดีนะสามารถ”

สามารถต้องนอนหลับปุ๋ยแน่ ๆ เพราะปากเรานุ่มที่สุดในโลกเลย...

บทที่ 4 เด็กเห็นแก่กิน

กรอบหน้าขนมปังเริ่มผุคซึมไปด้วยเหงื่อ เปลือกตาสั้นระริกกระสับกระส่าย พอ ๆ กับเรียวคิ้วเข้มที่ขมวดมุ่น ออกแกร่งหนักอึ้งจนหายใจไม่ออก เรียกให้ต้องปลุกตัวเองขึ้นจากฝันมามองต้นตอของสาเหตุ

ภายในห้องเงียบสงัดกระทั่งได้ยินเสียงเครื่องปรับอากาศ บนตัวมีร่างเล็กนอนคว่ำหน้า น้ำลายย่อยด้วยใบหน้ายิ้มแย้มผืนหวาน สามภพถอนหายใจเฮือก ประเดิมด้วยครั้งแรกของวัน

วันนี้เป็นวันแรกในรอบหลายปีที่สามารถนอนโดยไม่หลับ ๆ ตื่น ๆ ตลอดชั่วโมง แต่ก็ต้องโดนก่อกวนโดยเด็กไม่รู้ความอยู่ดี

“อ...อืออ... อันนั้นของเรานะ... อย่ากินหมดสิ...” คนแก้มกลมละเมอพร้อมทำหน้าบูดบึ้ง เนื้อตัวนุ่มนิ่มทำให้นึกถึงสัมผัสปากอวบอิมที่ช่วยนำพาความหลับใหลมาให้ และเป็นปากเดียวกันที่เอาแต่ขมูขมิบบ่นสารพัดไม่ยอมหยุดจ้อ

“หึยยย... สามภพออย่าแอบกินของเรา...” ร่างเล็กขยับไปมาบนตัวเขาโดยทิ้งน้ำหนักลงจนสุดแรง พร้อมมือขาวทุบออกแกร่งเป็นที่ระบายอารมณ์ไปด้วย คนโตกว่ามองภาพเหล่านั้นอย่างเอือมระอา ก่อนดวงตาจะเบิกกว้างเมื่อมองเห็นส่วนกลางแข็งขึ้นของตัวเองกำลังคูดันเคาะพรงชาติในยามเช้า

แม้จะเป็นเรื่องธรรมชาติสำหรับผู้ชาย แต่สำหรับเขานับว่าน่าแปลกใจพอควร
เนื่องด้วยโรคนอนไม่หลับคือสาเหตุให้มันไม่เคยถูกระงับได้เลยสักครั้ง

“ตื่นได้แล้ว จะนอนบนตัวคนอื่นไปถึงเมื่อไหร่” สามภพสะกิดไหล่มนเพื่อ
เรียกให้อีกคนตื่น ร่างเล็กยังคงไร้ปฏิริยาตอบกลับ เขาจึงหยิกแก้มนุ่มที่เจ้าตัวภูมิภาค
นักหนาพร้อมยัดออกเบา ๆ จนได้ยินเสียงเล็กครางอ้ออในลำคอ

“จื้ออ้อ... สามภพใจร้ายจังเลย แย่งขนมเราในฝันแล้วยังทำร้ายเราในชีวิตจริง
อีก” ดวงตากลมโตกะพริบพริบ ๆ ปรับสภาพความชัดของภาพ นุ่มนึ่มบิตชี้เกียดไปมา
พลางหาหวอดใหญ่คล้ายลูกแมวตัวน้อยชี้เซา

“เมื่อคืนหลับสบายจังเลยนะ สามภพไม่เห็นต้องรีบปลุกเราเลย” ถึงที่นอนเรา
จะแข็ง ๆ แต่ว่ามันก็อุ่นดีนะ แถมยังมีกลิ่นหอม ๆ ด้วยอะ สมองเราไม่เคยโล่งขนาดนี้
มาก่อนเลย

“สบายแค่เธอนั้นแหละ รีบลุกออกไปได้แล้ว” สามภพเปลวกลั่นหายใจไป
หนึ่งจังหวะ เขาพยายามจับตัวไออุ่นไว้ไม่ให้เจ้าตัวดินไปโดนส่วนนั้น ถ้าหากเด็กลามก
รู้เข้ามีหวังได้โดนยัดเยียดอะไรแปลก ๆ ให้อีกแน่

“เราเขินนะสามภพ... ฮืออ้อ มากอดเราแบบนี้ได้ยังไง เรามีพ้อมีแม่ล่ะ...”
ดูเหมือนที่เขากังวลจะไม่ทันซะแล้ว... แก้มกลมแดงปลั่งท่าทางเหนียมอายเหมือน
สาวน้อยแรกแย้ม ดวงตากลุกท้อลอบมองคนโตกว่าราวกับโดนพราวความบริสุทธิ์ไป
ทำให้มือใหญ่ยกขึ้นนวดขมับตัวเองอย่างเหลืออด

“เธอปีนขึ้นมามาบนตัวฉันเอง เลิกทำเหมือนเป็นคนถูกกระทำได้แล้ว”

สามภพปรักปรำเราไม่ยอมรับความผิด เราไม่เคยนอนคืนสักหน่อย...

“เราลงก็ได้ สามภพอะชอบขี้บ่นตลอดเลย” ใบหน้าน่ารักงอแงพร้อมกับ ป่นอุบอิบ ร้างเล็กค่อย ๆ ลุกขึ้นโดยที่สามภพไม่ทันได้ตั้งตัว จึงทำให้ส่วนแกนกลาง โดนกับร่องก้นอวบอัดอย่างพอดีพอดี ทั้งสองสะดุ้งสบสายตากันนิ่งงันสร้าง บรรยากาศกระอักกระอ่วน

“สามภพอาช้างน้อยมาจี้เราทำไม...” ใบหน้าน่ารักติดจิวเงยเอียงคอมอง ด้วยความสงสัย ทำให้ร่างสูงใต้ร่างผิวน้ำหลบเสมองไปทางอื่นอย่างไม่กล้าสู้หน้า แต่ด้วยท่าทางอย่างนั้นก็ยังทำให้เด็กน้อยช่างคิดมโนไปไกล

“สามภพ... ทำเบา ๆ น-”

“ฉันไม่ได้อยาก!”

สามภพจับเราพลิกลงข้างล่างแทนแล้วใช้หน้าดู ๆ มองเรา เราแอบเห็นนะว่า แก้มสามภพแดงนะ ไม่ต้องมาทำเก๊กใส่เราเลย เฮ้อम्म... เรารู้ว่าตอนนอนเราน่ารัก จนอดใจไม่ไหว สามภพเนี่ยดูออกง่ายจังเลย

“รีบไปอาบน้ำได้แล้ว ฉันจะไปส่ง อย่าคิดทำอะไรแปลก ๆ อีกล่ะ” สามภพ ลุกขึ้นแล้วเดินหายเข้าไปด้านนอกเพื่อจะไปอาบน้ำอีกห้องหนึ่ง ไม่ลืมที่จะ ทิ้งท้ายประโยคให้หนุ่มนิ่มที่นอนนิ่งอยู่บนเตียงใหญ่เพื่อเตือนสติ

สามภพนี่คิดมากจัง... เราไม่เคยทำอะไรแปลก ๆ นะ

:

:

:

“หุ้ยยย ทำไมสามภพรวยจังอะ” หลังจากเราและสามภพแต่งตัวเสร็จ ก็ลงมายังลิฟต์ด้านล่าง เราไม่รู้เลยว่าตัวเองถูกพามาที่หรุ ๆ แบบนี้ มันเป็นคนโหดๆ สูง ไม่รู้ว่าราคาเท่าไร แต่เราเดาว่าเกินร้อยล้านแน่นอน มีทั้งโซนคฤหาศกิจและเลานจ์บาร์ มุมนั่งชิลที่ตกแต่งแบบลวดลายเรียบหรูทว่าอลังการงานสร้างมาก ๆ แสดงว่าสิบล้าน คงจะเป็นเศษเงินของเขาสินะ

ดวงตาคมลอบมองคนข้างกายที่หันซ้ายหันขวามองสิ่งรอบข้างด้วยดวงตา เป็นประกาย เรียกให้มุมปากได้รูปยกยิ้มอย่างเปลอไพล ได้เห็นท่าทางอื่นนอกจาก ใบหน้าตื้ออั้นก็แปลกดีเหมือนกัน มือใหญ่เอื้อมไปคว้ามือเล็กเอาไว้เมื่อเจ้าตัวเริ่มเดิน ไปทางอื่นเพราะความอยากรู้อยากเห็น

“อยากเป็นเด็กหลงทางหรือไง ฉันไม่อยากเสียเวลาตามหาคนหายหรือกนะ”
เสียงทุ้มเอ๋อทุ้มนึ่ง พลังก้มมองร่างเล็กที่เอาแต่เขี่ยเท้าไปมาพร้อมกับก้มหน้าลง
ไม่ยอมสบตากัน ก่อนดวงตากลมโตจะมองเขาอย่างออดอ้อนปนเหงาหงอย สามภพ
ผงะเล็กน้อยเพราะตั้งรับกับภาพเหล่านี้ไม่ทันจึงกระแอมไอกลบเกลื่อน

“ตรงนั้นมีตู้ปลาใหญ่ด้วย... เราไม่เคยเห็นเลยอะสามภพ พาเราไปดูหน่อย
นะ”

มันเป็นตู้กระจกขนาดใหญ่ถูกฝังอยู่ในผนัง มีแสงสีฟ้าช่วยให้มองเห็น
ปะการังและปลาแปลก ๆ ที่เราไม่รู้จักเยอะเลย ถ้าเราไม่ได้ไปดูมันใกล้ ๆ ต้อง
เสียชีวิตแน่ ๆ

ข้อมือหนายกขึ้นมองเวลา เข็มบนนาฬิกาเรือนหรรุเคลื่อนไปใกล้ถึงเวลา
ในการประชุมเข้าทุกที แต่เมื่อผละไปมองนุ้มน้อมออดอ้อนอย่างมีความหวังแล้วก็
ทำให้เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ สุดท้ายแล้วก็ต้องยอมจำนนต่อเด็กเต๋อเต๋อ ไม่อย่างนั้น
คงมีแต่ภาพดวงตากลม ๆ นั้นผุดขึ้นมาในหัวทั้งวันเป็นแน่

“แค่สิบนาที” ขาสั้นวิ่งเข้าหาเป้าหมายอย่างรวดเร็ว เขาเกาะกระจกหนีบ
แทบสิงเข้าไปอยู่รอมร่อ เห็นนุ้มน้อมยิ้มกว้างมองมันแทบน้ำลายหยดสามภพจึง
ส่ายหน้าขำขันอย่างช่วยไม่ได้

“ชอบมันขนาดนั้นเลยหรือ”

“อ้อ! เราชอบปลา... มันอร่อยดีอะ” ตัวสีส้มเหมือนแซลมอนเลย ส่วนตัวนั้น
ทำทางเนื้อเยอะจัง ถ้าเราได้กินต้องอึ้งแน่เลย

“ถ้าเธอกินพวกนี้เข้าไปคงอยากคายทิ้งแน่ ๆ”

“ทำไมอะ มันมีพิษหรือ” สามภพอะซู่เราทำไม เรากำลังคิดเมนูอยู่เลยนะ

“เปล่าหรือก ราคาแต่ละตัวสามารถซื้อบ้านได้ทั้งหลังนะสิ” เนื่องจากเป็น
พันธุ์หายากอยู่ใต้ทะเลลึก มันจึงมีการปรับสภาพน้ำและเลี้ยงยากกว่าปลาทั่วไปมาก
กว่าจะได้วิวสวยงามแบบนี้ต้องแลกด้วยเงินราคาหลายล้านบาทเลยทีเดียว

“จิ้งไม่เป็นไรหรือก ก็สามภพรวยนี่นา” นุ่มนึ่งเกาะแขนแกร่งแน่นพร้อม
แก้มอวบดูโอบนซุดสุดดีดอย่างดี ไม่ว่าใครโดนอ่อนแบบนี้ก็หนีไม่พ้นทั้งนั้น

“ตอนนี้เราเป็นเด็กสามภพแล้วไง”

นิ้วยาวดีดหน้าผากมนจนขึ้นสีแดงเรื่อ นุ่มนึ่งครางหงิงน้ำตาเล็ดพร้อมกับ
ยกมือมากุมเอาไว้ มองสามภพที่เดินนำเขาไม่พูดไม่จาด้วยดวงตาคลอนน้ำใส

ฮือออ... สามภพใจแข็งที่สุดในโลกเลย ขนาดปะป้ากับมะม้าเรายังบอกว่า
เราน่ารักเลยนะ พี่ชายก็ชอบขอให้เราอ่อนบ่อย ๆ ด้วย พันวาแม่คนที่สองของเรายัง
ยกมือยอแม่มัเลย คนใจร้าย...

“ถ้ายังไม่ขึ้นรถฉันจะทิ้งเธอไว้ตรงนี้แหละ”

“สามภพรอดด้วยยย” นุ่มนึ่มรีบวิ่งตุ๊กติกไปยังรถคันขาวที่จอดรออยู่หน้าตีกระฟ้า โดยผู้ช่วย ร่างสูงสับเปลี่ยนเป็นฝ่ายขับแทน ส่วนชายอีกคนโค้งหัวให้และเดินออกไป เมื่อหมดหน้าที่แล้ว เขาชอบแฮก แก้มย้อย ๆ แนบกับเบาะด้วยความเหนื่อยอ่อน

เราควรออกกำลังดีไหมนะ ไม่ได้ขยับตัวนานเหนื่อยง่ายแถมขี้เกียจด้วย...

“ออกแรงเยอะแล้วหิวจังเลย กองทัพต้องเดินด้วยท้อง เพราะฉะนั้นสามภพพาเราไปกินข้าวหน่อยนะ” กระจเพาะน้อย ๆ ของเรากำลังจ่อแวงแล้ว ต้องรีบเติมข้าวใส่เข้าไปนะไม่จั้นเดี๋ยวน้องจะร้องไห้

“ฉัันรีบ กลับไปกินที่บ้านเถอะ”

“สามภพกินเป็นเพื่อนเราหน่อย... ไม่ได้เหรอ” ดวงหน้าหวานเศร้าสร้อยลงทันที กินข้าวคนเดียวมาหลายเดือนอดสู้าหมีเพื่อนแล้วแท้ ๆ

กลับไปไม่มีคนพูดด้วยเราต้องคิดถึงสามภพแน่เลย...

“เอาเถอะ... ฉัันเองก็ยังไม่ได้อินอะไร” คนโตกว่าพูดเป็นนัยพร้อมกับออกกรถอย่างเร่งรีบ สายตาดูมองถนนตรงหน้าพยายามไม่หันไปดูนุ่มนึ่มที่กำลังทำตาป้าง ๆ ส่งมาให้ สามภพลอบคิดในใจว่ามันคงไม่ต่างจากการเลี้ยงเต็กนักหรอก ผิดตรงทั้งดื้อทั้งแสบซน แถมยังพูดจาลามกน่าปวดหัวกว่าเป็นเท่าตัว

เราบอกให้สามภพแวะร้านโจ๊กประจำหน้าปากซอยแถวอะพาร์ตเมนต์ของเรา ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่เคยเข้าร้านแบบนี้เลยมีท่าที่เกร็งหน่อย ๆ เพราะสามภพใส่สูท เซตผมสะอาดมียศแถมยังลงจากรถหรูนั่นแหละ เราแอบเห็นบางคนยกโทรศัพท์มาถ่ายรูปสามภพด้วย

“อ้าวหนูนี่ม มากับใครนะ แพนเธอ” คุณป้าเห็นลูกค้าประจำมากับคนแปลกหน้าก็ทักไปตามประสา

“จื้ออ ป้าจ๋า...” มือเล็กยกขึ้นมาปิดแก้มแดงปลั่งอย่างมีจริตจะก้าน เรียกเสียงหัวเราะเอ็นดูจากผู้ใหญ่ได้เป็นอย่างดี ผิดกับคนข้างกายที่มีท่าที่เล็กลั่นสุดขีด

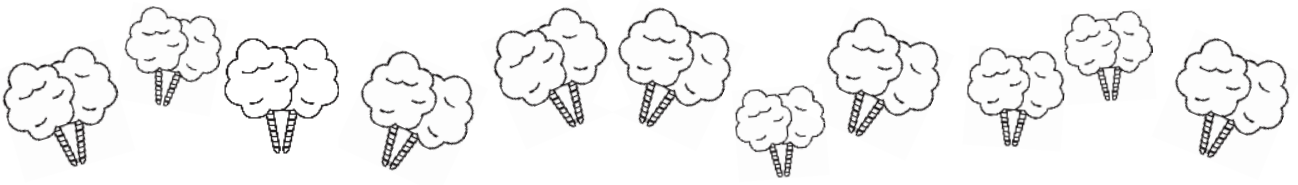
“ไม่ใช่ครับ ผมเป็นเพื่อนร่วมงานนะ-”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ! ไม่ต้องเขิน ๆ คบกันนาน ๆ นะ เข้ามาสิเดี๋ยวป้าแถมให้เป็นพิเศษนะ” มือหนักตบไหล่อัลฟาหนุ่มดังปึกจากคุณป้าอารมณ์ดี ไม่เปิดโอกาสให้เขาได้แก้ตัวเลยสักนิด จึงหันไปคาดโทษคนข้างกายแทน

“คุณป้าจะแถมให้เราด้วยสามภพ”

ในหัวคิดแต่เรื่องกินสินะ...

บทที่ 5 เด็กชนกับก้อนเนืชอบ

“สามภพจะไปแล้วหรือ...” เสียงหวานเอ่ยรั้งให้แผ่นหลังกว้างหยุดยืนอยู่กับที่ สามภพเดินมาส่งนุ่มนิ่มถึงหน้าห้อง เพื่อให้มันแน่ใจว่าอีกฝ่ายปลอดภัยจากอัลฟาหีนกาม และมันต้องแลกกับเวลาในการประชุมของเขาไปมากโข

“ฉันต้องรีบไปประชุมแล้ว เธอหยุดเรียกฉันสักทีจะได้ไหม” สามภพเอ่ยด้วยน้ำเสียงดุคัตัน พลังใช้สายตาดำจ้องมองไปที่ร่างเล็กแกมชมพู ซึ่งมันก็ไม่ได้ทำให้นุ่มนิ่มกลัวเลยสักนิด

“ถ้าสามภพอยากนอนกับเราก็ก็นอนได้เลยนะ แต่เราขอหอบคุณนุ่มนิ่มไปด้วยเดี๋ยวพวกเขาจะเหงา” เราเปลี่ยนใจแล้วว่า จะนอนกับสามภพแค่คืนเดียว เพราะห้องสามภพใหญ่ดีเราชอบ แถมรู้สึกหลับสบายตอนที่ได้กลิ่นหอม ๆ ด้วย

“ฉันจะไม่นอนกับเด็กจอมกวนประสาทอีกแล้ว” สามภพรีบตอบเสียงแข็ง แค่นี้ก็ภาพไมเกรนก็พร้อมจะกินกบาลเขาได้ทุกเมื่อ

“หึ! ขาดเราแล้วจะรู้สึก” ปากงู้ ๆ มู่ทุ่ลงแงงอนคนปากร้าย มือใหญ่จึงยื่นไปบีบมันเข้าหากันจนดูคล้ายลูกเปิดซี่หเร่

“รู้สึกดีนะสิไม่ว่า” สามภพปลักหัวเราจนเกือบเสียหลักแล้วเดินจากไปพร้อมเสียงหัวเราะหึ ๆ น่าหมั่นไส้จังเลยนายคนนี้

ได้เราแล้วทิ้งเลยอะ ผู้ชายเจ้าชู้!

[สามภพ Part]

ผู้คนมักกล่าวว่าเขาเป็นอัลฟ่าที่เกลียดการผิดกฎระเบียบมากที่สุดและ
เห็นมเกลียดมต่อการทำงาน ไม่เคยทำเรื่องผิดพลาดใด ๆ แต่ภาพลักษณ์เหล่านั้น
ต้องเป็นอันจบลงในตอนนี้...

สามภพวังกระหืดกระหอบพร้อมมองนาฬิกาไปพลางเพื่อให้ทันการประชุม
ในครั้งนี้ ทั้งที่เป็นคนนัดหมายเวลาแท้ ๆ แต่ตำแหน่งท่านประธานอย่างเขากลับแสน
ร้อนรน เพราะพาเด็กไปกินไอ้กหน้าปากซอย ไม่พอยังถูกวอแวกให้ไปส่งถึงหน้าประตูห้อง
อีกต่างหาก

ปัง!

เสียงประตูถูกผลักออกอย่างรุนแรง ผู้คนภายในห้องสะดุ้งเฮือกหันมองพร้อมกัน
เป็นสายตาเดียว สามภพกระแอมไอเล็กน้อย กระนั้นสภาพของเขาก็ยังคงสมบูรณ์แบบ
ไม่มีอะไรผิดเพี้ยนดังเดิม

แต่สิ่งที่น่าหนักใจที่สุดนั้นไม่ใช่การมาสาย แต่เป็นการได้ประจันหน้ากับ ‘เหนื่อเกล้า โยธินวัชรเมธี’

นามสกุลรั้งท้ายบ่งบอกถึงสายเลือดเดียวกัน ที่ต่างกันคือเหนื่อเกล้ามาจากตระกูลรองสาขาย่อยของโยธิน ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าอยากจะมีส่วนร่วมกับธุรกิจที่เขาสร้างขึ้นมาเองกับมือทำไม คนจากตระกูลหลักถอยออกมาไม่รับช่วงต่อนับว่าเป็นโอกาสทองไม่ใช่หรือ

“ผมติดธุระนิดหน่อย มาเริ่มกันเถอะครับ” สามภพเดินไปนั่งกลางโต๊ะด้วยท่าทีองอาจ ไม่มีใครกล้าเงยหน้าว่าเขาเลยสักคน เว้นเสียแต่เด็กปีกกล้าขาแข็งตรงข้าม

“มาสายในวันที่ผมมาแบบนี้... ตั้งใจหรือเปล่าครับ” บรรยากาศภายในห้องเย็นลงโดยฉับพลัน รั้งสีความเป็นอัลฟาพาให้กระอักกระอ่วน ใบหน้าคมแฝงความเจ้าเล่ห์ ยกยิ้มมุมปากมองใบหน้าเรียบนิ่งของผู้เป็นลูกพี่ลูกน้อง แต่สามภพไม่คิดโต้ตอบ พลังก้มมองเอกสารตรงหน้าตรวจตราความเรียบร้อยอีกครั้งก่อนเริ่มเปิดฉาก

“ผมก็แค่ล้อเล่นเท่านั้นเอง ไม่เห็นต้องจริงจังเลยครับ” เหนื่อเกล้ายักษ์ไหลไม่ใส่ใจก่อนจะมองโดยรอบด้วยสายตาเบื่อหน่าย เขาไม่สนใจด้วยซ้ำว่าสามภพจะยอมตกลงร่วมธุรกิจกับเขาหรือไม่ เพียงแค่อยากมาดูว่าอะไรทำให้เขาออกจาก การชิงตำแหน่งประธานของโยธินกรุ๊ปก็เท่านั้น แม้ที่นี่จะใหญ่ก็จริงแต่เล็กกว่ามาก เป็นเท่าตัวอยู่ดี

ดูแล้วช่างน่าขำ... ออกมาทำธุรกิจซ่อมชื่อนี้นะเธอ

“ไม่เป็นไรครับ ผมทราบดีว่าที่นั่นไม่ได้สอนเรื่องมารยาทมา” น้ำเสียงราบเรียบและท่าทางเมินเฉยยิ่งทำให้เหนื่อเกล้ากััดฟันแน่นเพื่อชมอารมณ์ สามภพถอนหายใจหนักหน่วงพร้อมกับวางเอกสารลงบนโต๊ะ คนตำแหน่งผู้น้อยที่ไม่มีสิทธิ์มีเสียงแทบลืมหายใจไปจนหมด หากใครเคยร่วมงานด้วยจะรู้ว่าเขากำลังไม่พอใจกับมัน

“คุณคิดว่าที่นี่คือสนามเด็กเล่นเธอครับ” เนื้อหาด้านในไม่ได้แสดงถึงความใส่ใจเลยแม้แต่น้อย ที่เขาไม่ปฏิเสธไปตั้งแต่ที่เห็นว่าเป็นคนจากตระกูลรองก็เพราะอยากคุยกันในฐานะนักธุรกิจ ไม่ได้ต้องการแบ่งแยกว่าเป็นใครมาจากไหนอีกอย่างเหนื่อเกล้าก็มีผลงานมาพอควร แต่ดูแล้วมันย่าแย่ซะยิ่งกว่าเด็กฝึกงานที่เพิ่งเคยทำเป็นครั้งแรกเสียอีก

ตั้งใจจะมากวนประสาทกันหรือไง...

“ผมก็ทำให้สมกับบริษัทของคุณไงครับ” เหนื่อเกล้าคิดลองเชิงยกยัมร้ายนัยน์ตาขบขันหลายคู่จากบริษัทคู่ค้าเผยอย่างปิดไม่มิด รู้แบบนี้เขายอมให้นุ่มน้มกวนดีกว่า... น่าโมโหจริง ๆ หนีเสือมาเจอจระเข้

“ไว้ประสิทธิภาพแบบนี้ช่างกล้าเอามาเปรียบเทียบกับบริษัทของผม สงสัยมาตรฐานของโยธินกรุปจะตกลงจริง ๆ สินะ เอาเถอะ... ผมไม่อยากเสียเวลาไปมากกว่านี้แล้ว เรารีบ ๆ มาทำให้มันจบกันเถอะครับ”

สามภพอ่อนหลังพิงเก้าอี้ใหญ่อย่างอ่อนคลาย กลิ่นของอัลฟาน่าปวดหัวทำให้
เขาเบ้หน้าเล็กน้อย ถ้าหากไม่เกรงใจคงจะยกมือขึ้นมาปิดจมูกแล้ว

ทำเอานึกถึงนมผงเด็กขึ้นมาเลยละ...

“ค...คุณสามภพครับ มันจะดีหรือพูดแบบนั้นไป ถ้าเขามาสั่งเก็บเราจะแย
เอานะครับ” เลขาฯ โอเมก้าชายร่างเล็กถือกระเป๋าใบโตเดินตามหลังต้อย ๆ ด้วย
ท่าทางสั่นกลัว ดวงตาเหมือนกระรอกภายในกรอบแว่นกลมลูกกลิ้งกลนหวาดระแวง
โดยรอบสุดขีด เนื่องจากเขาถูกสั่งไม่ให้เข้าร่วมเพราะมีแต่เหล่าอัลฟาอยู่ด้านใน แต่
คำพูดทุกคำยังคงได้ยินชัดเจนจากเครื่องส่งสัญญาณ แม้โอเมก้าจะมีชื่อเสียงมากมาย
แต่สามภพยังคงให้ออกาสคนเก่งเสมอ

“ฉันบอกแล้วว่าให้เลิกดูซีรีส์”

“ไม่ได้หรอกครับ... เรื่องนี้คุณพันวาแสดงเป็นตัวเอก จริงสิ! วันนั้นที่ผมไม่ได้
ไปเขาก็มาถ่ายแบบด้วยใช่ไหมครับ คุณได้เห็นใบหน้าสวย ๆ นั้นหรือเปล่า” ‘ลูกตาล’
เปลื่อยิ้มแยมเหมือนโรคจิตเมื่อนึกถึงใบหน้าคนที่ตัวเองตั้ง น่าเสียดายนักที่ดันป่วย
จนลุกไม่ขึ้น ไม่อย่างนั้นคงได้ลายเซ็นของพันวามาบูชาแน่ ๆ

“ฉันไม่สนใจเรื่องแบบนั้นหรอก ไร้สาระ” เขารู้สึกคุ้น ๆ กับชื่อนี้ผู้นิดหน่อย
ใช้คนที่อยู่กับนุ่มนึมตอนนั้นหรือเปล่านะ...

เมื่อเข้ามาภายในห้องทำงานเขาก็ทิ้งน้ำหนักลงบนเก้าอี้ใหญ่โดยทันที
ดวงตาเหนียวล้าหลับลงพักจากเรื่องน่าปวดหัวร้อยพันอย่าง มันเล่นงานเขาตั้งแต่ตื่น
ยันถึงครึ่งวันจริง ๆ ป่านนี้ไม่รู้ว่าจะเด็กซี่เกียจคนนั้นจะเอาแต่นอนนิ่งอยู่กับเหล่ากองตุ๊กตา
ที่เจ้าตัวเรียกมันว่าคุณนุ่มนึมหรือเปล่า

ตั้ง!

เสียงแจ๊สเตือนดังขึ้นจากโทรศัพท์บนโต๊ะ หน้าจอสว่างวาบทำให้มองเห็นว่า
แอ็กเคานต์ที่ชื่อ Moji_i กำลังส่งข้อความมา เรียกให้คิวเข้มขมวดมุ่นไม่คุ้นเคยกับมัน
ส่วนมากเขาเอาไว้มัดติดตามข่าวสารก็เท่านั้น ด้วยความสงสัยจึงกดอ่านมันทันที

Moji_i: สามภาพคิดถึงเราไหม

ข้อความไม่กี่ประโยคก็รับรู้ถึงคนส่งได้ในทันที

รู้แอ็กเคานต์ของฉันได้ยังไง :

Moji_i: เราเห็นตอนสามภาพไปอาบน้ําอะ แต่เราไม่ได้แอบดูจริง ๆ นะ

เด็กซี่โกหก :

Moji_i: จี้อออ สามภพอ่าว่าเรา เรามีไรให้ดูด้วย

คิ้วเข้มเล็กขึ้นด้วยความสงสัย แต่ก่อนที่เขาจะพิมพ์ตอบกลับก็มีรูปเต่งขึ้นมา
ซะก่อน มันเป็นรูปด้านหลังของนูนุ่มนึ่งกำลังนั่งเบาะขาออกโซว์กางเกงในลูกไม้จิ๋ว
ทำให้ก้นขาวอมชมพูล้นออกมาเรียกความวาบหวามให้ร่างกายหนา

Moji_i: ก้นเราเหมือนลูกพีชเลย เราให้สามภพดูคนแรกเลยนะภาพนี้

หายใจออกพุทหายใจเข้าโธ ท่องไว้... แค่นี้ไม่มีผลต่อเขาหรอก

คนแรก? แล้วคนที่สองคนที่สามล่ะ :

Moji_i: ก็ลูกค้าเราไง

สิบล้านไม่พอเหรอ จะเอาเท่าไร :

Moji_i: สามภพพูดเหมือนเสียเสียงต้อยเลยอะ

Moji_i: แต่มีคนอยากเลี้ยงเราเยอะนะ ไปต่อแถวเลย

“คุณสามภพครับ เอกสารฝ่ายการเงินได้แล้วครับ”

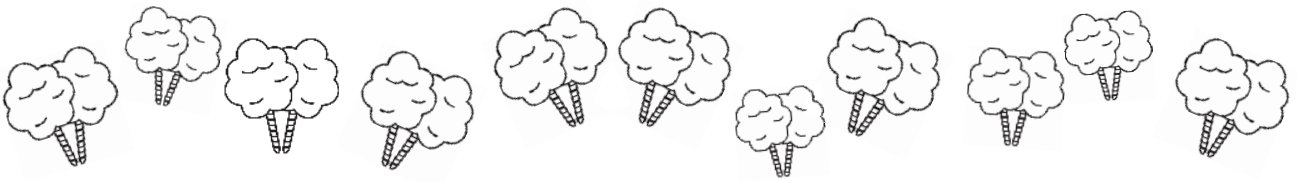
มือใหญ่รีบคว่ำโทรศัพท์ลงกับโต๊ะเสียงดังลั่น ทำให้เลขาฯ ร่างเล็กสะดุ้งเฮือก
ถอยหลังกรุดพร้อมกับตั้งการ์ดป้องกันตัว ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเสียมารยาทเขาก็
เปลี่ยนเป็นยืนหลังตรงเหมือนทหารทันที

“ผ...ผมทำอะไรผิดหรือเปล่าครับ”

“ไม่มีอะไร ช่างมันเถอะ” ถึงจะพูดอย่างนั้นแต่ใบหน้าดูตึงไม่ได้ทำให้ลูกตาล
กลั้วน้อยลงเลยสักนิด คนร่างเล็กค่อย ๆ ขยับเข้าไปหาก่อนจะรีบวางเอกสารเอาไว้
ไกล ๆ แล้ววิ่งแจ้นออกไปในทันที ทิ้งให้สามภพถอนหายใจเฮือกใหญ่

ไม่รู้ทำไมถึงได้หงุดหงิดกับข้อความนั้นนัก...

บทที่ ๑ วันนี้สามกบเป็นอะไร

อย่างเข้าสู่หนึ่งอาทิตย์ที่เราไม่ทำอะไรเลย วัน ๆ เอาแต่นอนดูการ์ตูนอยู่ในห้อง ส่วนถ้าหิวก็สั่งดีลิเวอรี่เข้ามากิน ทำอยู่อย่างนั้นจนพุงน้อย ๆ ของเราชักจะนิ่มเกินไปแล้ว อีกสักพักต้องมีเหนียงแน่เลยอะ

จะว่าไปสามกบจะเป็นยังไงบ้างนะ เรานึกถึงขึ้นมาเพราะเงินก้อนโตที่เขาให้นั้นไม่รู้จะหมดวันไหน ทำเอาเราช้ำเกียจจนหายไปจากโซเชียลพักใหญ่เลยละ ไม่ได้กอดเราสามกบคงจะนอนไม่หลับแน่ ๆ ฮือออ น่าสงสารจ้จ...

เรานอนเปลี่ยวกอดหมอนข้างพร้อมกับโทรทัศน์เล่นไปกลาง ตาก็เริ่มเคลิ้ม ๆ ใกล้เคียงหลับอยู่รอมร่อ ข้าววันนี้ไม่มีอะไรน่าสนใจเลยแฮะ การ์ตูนที่ต้องเอาไว้อีกดูหมดแล้ว ของที่อยากได้ก็ใช้เงินสามกบซื้อทุกอย่างจนคิดไม่ออก

เปื้อ ๆ ๆ ๆ อยากกวนสามกบจ้จเลย... สงสัยเราไม่เคยนอนกับเพื่อนมาก่อน พอได้นอนแล้วก็เลยติดใจ พันวาเองนาน ๆ ที่ถึงจะมาหาเพราะวงานยุ่งมาก อีกอย่างเราไม่อยากจะรบกวนด้วย

ลองรับงานแบบนี้อีกรอบดีไหมนะ...

ไม่เอา ๆ ๆ ทุกคนไม่ได้เหมือนสามกบสักหน่อย พวกเขาน่าจะล้วยคอยแต่จะจิ้มกันเรจากนั้นก็จับเราจนตัวข้ำ แล้วก็กินลูกพีชเราไม่ให้เหลือ

“ฮึ...?” เราเปลออูทานเมื่อมีใครก็ไม่รู้ส่งข้อความมา อุตส่าห์เขียนหน้าไปโอ แล้วนะว่าจะไม่รับงานสองเดือนนะ นายคนนี่นี่พูดไม่รู้เรื่องเลย

Jeratheep_ : ถ่ายแบบคู่รักกันใหม่? นุ่มนึ่ม

เดี๋ยวละเราชื่อโมจิต่างหาก อีกอย่างมาเรียกชื่อเราห้วน ๆ ได้ยังไงนิสัยไม่ดีเลย ด้วยความสงสัยเราเลยลองเข้าไปดูหน้าแอ็กเคานต์ของนายคนไร้มารยาท ในวงเล็บที่เป็นชื่อเล่นมันกำกับว่าแสงเหนือ มียอดติดตามหลายล้าน เป็นนายแบบอัลฟ่าชื่อดังที่หน้าตาไม่น่าคบหา! เจ้าเล่ห์! ตัวโตเหมือนยักษ์!

เราบอกแล้วไงว่าไม่รับงานสองเดือน :

เรียกเราคูณโมจิเดี๋ยวนี้อย :

Jeratheep_ : ที่ไม่ได้รับแสดงว่าทำไม่ได้สินะ

หึย...! ประี๊ดขึ้นมาทันทีเลย เรานะไม่ชอบคนทำที่สุด! เราคนจริงนะ นายแสงเหนือ ใครทำไม่ได้กันให้พูดใหม่อีกที ตบปากตัวเองตามอายุเลยนะ!

เราทำได้ เขียนด้วย เรารู้จักหลายท่าเลยอย่ามามั่วนี้มนะ :

Jeratheep_ : ไม่เชื่อหรอก ลองมาถ่ายด้วยกันสิถึงจะเชื่อ

ส่งโลๆ มา!! :

นายแสงเหนือทำเราโมโหแล้วนะ! สงสัยไม่รู้จักคุณโมจิร้อยท่าซะแล้ว เดี่ยว
เจอเลยขอเวลาอาบน้ำห้านาที

:

:

:

“แฮก... ทำไมมันคุ่น ๆ นะที่นี้” เราชอบแฮกจากการวิ่งมาหลังลงรถโดยสาร
เพราะอยากเห็นหน้านายแสงเหนือ รู้สึกว่าตึกสูงใหญ่ที่เป็นสตูดิโอถ่ายแบบตรงหน้ามัน
คุ่นตาแปลก ๆ มีป้ายโลโก้ภาษาอังกฤษเขียนว่าราวินด้วย

อืมมม... ที่ไหนกันนะ?

“สวัสดิ์ค่ะ ไม่ทราบว่าเป็นนายแบบจากสังกัดไหนคะ” พนักงานหญิงเห็นเรา
เข้ามาคนเดียวด้วยท่าทางเด้อ ๆ ก็เข้ามาทักด้วยรอยยิ้ม แล้วเราจะบอกไงอะ ถ่ายแบบ
คู่รักกับนายแสงเหนือี่หรือ

“เขามากับผมเองครับ” เสียงทุ้มแฝงความขี้เล่นดังขึ้นด้านหลังนุ่มนวล
แขนหนัก ๆ พาดลงบนไหล่เล็กจนเขาแทบขาอ่อนล้มพับลง คนแก้มกลมอยู่หน้า
ผินมองผู้มาใหม่ด้วยความไม่พอใจ ทำให้ใบหน้าหล่อเหลาเจ้าชู้ยักยิ้มมุมปาก

แสงเหนืออยู่ในชุดเสื้อกีฬาบาสเกตบอลสีแดงดำเสริมความเป็นวัยรุ่นให้เจ้าตัว ความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ดทำให้เขาดูเด่นจนใครหลายคนเหลียวหลัง ถ้าเทียบกับ นุ่มนิ่มที่สูงเพียงร้อยห้าสิบแปดแล้วห่างกันคนละโยชน์เลย

“จ้อออ เหม็นเหงื่อเอาแขนออกไป!” มือเล็ก ๆ พยายามยกแขนแกร่งออก จนน้าดำหน้าแดง ยิ่งได้เห็นท่าทางต่อต้านแสงเหนือก็ยิ่งอยากแกล้งมากขึ้นเท่านั้น

“เหม็นอะไรฉันไม่ได้เล่นจริง ๆ ชะหน่อย มันเป็นแพชั่นต่างหาก”

“ไม่รู้แหละ ถ้าตัวเราซ้ำขึ้นมาจะเรียกร้องค่าเสียหายเลยคอยดู” ตากลมโต จ้องเขม็งไปที่คนโตกว่าอย่างไม่ยอมคน จ้องไปนาน ๆ ก็ชักจะเมื่อยคอแล้วเหมือนกัน นะเนี่ย สูงพอ ๆ กับสามภพเลยอะ แต่เราชอบจับสามภพให้อยู่ข้างล่างเราจะได้ มองเห็นหน้าชัด ๆ หน่อย

พนักงานหญิงมองหน้ากันด้วยความกระอักกระอ่วน คล้ายมองทอมแอนด์เจอร์รี่ ทะเลาะกันในทีวีก็ไม่ปาน...

“เอ่อ... คุณแสงเหนือคะพอดีผู้จัดการคุณติดต่อมาว่าให้ขึ้นไปชั้นสองค่ะ”

“ขอบคุณครับ ไปกันเถอะนุ่มนิ่ม” นายยักษ์ถือวิสาสะมาจับมือเราแล้วจูงให้ เดินตามไปด้วย เราไม่ใช่เด็กนะทำไมต้องทำเหมือนเราเป็นเด็กด้วย

ว่าแต่ที่นี่มันคูน ๆ จริง ๆ นะเนี่ยเราไม่ได้ล้อเล่น...

ใบหน้าน่ารักหันซ้ายหันขวามองตามทางยาว ตากลมหรือลงพยายามนึกภาพในหัวว่าเคยมาเหยียบที่แห่งนี้หรือเปล่า เอ๊ะเดี๋ยวนะ... ทำไมพื้นมันคุ่น ๆ หว่ากลับคล้ายคลັบลว่าเคยมีน้ำเหลืออง ๆ หยดตึง ๆ อยู่ตรงนี้

“ตรงนี่เอง...” นุ่มนิ่มยกมือขึ้นมาปิดหน้า แก้มขาวแดงระเรื่อใช้มืออีกข้างปิดเข้าไปพราง ทำให้แสงเหนือหยุดเดินตามด้วยความสงสัย

“เป็นอะไร ปวดฉี่เหรอ”

“ฮือออ อย่าพูดคำนี้ เราอาย...” แสงเหนือบ๊ออะ มาพูดอดีตอันเจ็บซ้ำของเราทำไม

“หืม? รีบไปกันเถอะหรือจะให้อุ้มล่ะ”

อุ้มเราก็ดีเหมือนกันนะซีก็เลยเดินด้วย แต่ว่านายคนนี้ทำหน้าที่เจ้าเล่ห์เกินไปอะเราไม่ชอบเลย ยอมเดินเองดีกว่า

“ไม่เอา คนอย่างเราไม่พึ่งใครอยู่แล้ว เราเก่ง” นุ่มนิ่มสะบัดหน้าสะบัดตูดเดินนำแสงเหนือไปด้วยท่าทางเซิด ๆ ปากจู้ย ๆ มุ่ยลงพลงยกมือกอดอกคล้ายกำลังวางมาด แต่ดูแล้วดันเหมือนลูกแมวขู่ฟ้อ ๆ ซะมากกว่า

“แล้วรู้หรือว่าจะไปไหน” ขาสั้นชะงักก็หยุดอยู่กับที่ ยอมให้แสงเหนือเดินนำอย่างผู้เหนือกว่าแม้จะเจ็บใจมากก็ตาม

เราอ่อนให้เฉย ๆ ทรอก!

ห้องที่เราเข้ามาก็คล้าย ๆ กับห้องที่เคยเกือบได้ถ่ายชุดนอน เพียงแต่มันเป็นผลิตภัณฑ์คนละอย่างกัน ครั้งนี้เป็นน้ำหอมกลิ่นหวาน ๆ แบบคู่รักสำหรับโอเมก้าและอัลฟา เราได้ใส่เซ็ทชมพูอ่อนโอเวอร์ไซส์ที่ใหญ่ซะจนปิดมือเราไปหมดและกางเกงขาสั้นสีขาวกับรองเท้าผ้าใบ ส่วนแสงเหนือเป็นเซ็ทพอดีตัวสีเดียวกันและกางเกงสแล็กส์ขาว

พี ๆ สไตลิสต์ชมไม่หยุดว่าพวกเราใส่ชิ้นมากแต่เราจะไม่ชอบเลย นั่งหน้าบูตส่วนนายแสงเหนือยิ้มรับหน้าบานอยู่นั่น ถ้าไม่มีขนมฟรีเราไม่อยู่ทรอก จะหนีกลับบ้านเลยคอยดู แค่มาก็ถือว่าเราชนะรับคำทำสำเร็จแล้ว

แสงเหนือเท้าคางมองเรากินนึ่ง ๆ เหมือนอยากแย่งเรากิน ถ้าอยากก็เดินไปหยิบเองสิ เห็นไหมว่าในงานเรามันเหลือไม่ถึงครึ่งยังเอาแต่จ้องอีก

“ไม่ต้องมองขนาดนั้น ฉันไม่แย่งเด็กอ้วนกินทรอก” คนโตกว่าลอบขำในใจกับท่าทางเปียงขนมไปทางอื่นของนุ่มนึม สายตากลมโตจ้องเขม็งเขาด้วยความหวังที่แก้มยังอูมขนมเต็มปาก

“แล้วจะจ้องเราทำไมละ จริงสิทำไมนายต้องทำให้เรามาถ่ายแบบด้วย รู้ไหมว่าเราเหนื่อยนะที่ต้องลุกออกจากเตียงนุ่ม ๆ” เพราะความอยากชนะมีมากกว่า

ความขี้เกียจทำให้เราต้องถ่อมาถึงที่นี่ เอาจริง ๆ เราก็เปื้อนด้วยแหละ เพราะสามภพ ไม่ทักเรามาให้ไปนอนด้วยเลยอะ เราทักไปก็อ่านไม่ตอบ สามภพหยิ่งที่สุดเลย

“แค่สงสัยว่าที่เขาถือกันจะเป็นแบบนี้จริงไหม แต่เธอดูเชื่อกว่าที่คิดนะ ไม่เห็นแสบเลย... แต่ก็น่ารักดี”

“งานไม่ได้บ่งบอกลักษณะนิสัยคนสักหน่อย เราแต่งแสบ ๆ ไม่ได้แปลว่าเราเป็นคนแรง ๆ เราแต่งน่ารักก็ไม่ได้แปลว่าเราเป็นคนเรียบร้อย”

แต่เราเข้าใจนะว่างานเราน่ะทำให้คนในวงการเดียวกันไม่ชอบขี้หน้า เพราะพวกเขาจะมองว่าเราทำให้วงการแปดเปื้อนเสื่อมเสีย แต่จริง ๆ แล้วมันมีคนทำเยอะจะตายกลับมีหลายคนถูกชื่นชม เพียงแค่ว่าหน้าเราไม่ได้เป็นไปทางนี้ดูเป็นเด็กใสซื่อ พอเราเป็นอย่างที่เขาไม่ได้คิดเอาไว้ก็พากันไม่ชอบเอง เราไม่ผิดนะ

“ก็จริงอย่างที่เธอว่า ฉันคงต้องนสรูปไปเอง... เฮ้ออ เอาตรง ๆ ก็กะจะนัดดีล หลังเสร็จงานอะนะ” แสงเหนือยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ เขาโຕมาในวัฒนธรรมที่เปิดกว้าง การมีเซ็กซ์นับว่าเป็นเรื่องธรรมชาติของคนอยู่แล้ว

“ไม่ได้ ๆ ตัวเราติดจอกแล้ว” คนโตกว่าทำหน้าที่นางงามมองนุ่มนึ่งส่ายหัวดุ๊กดิ๊ก พลังนึกในใจว่าทำไมถึงได้พูดจาลามกได้ดูไม่ลามกขนาดนี้

เรายังบริการสามภพไม่ถึงใจเลยอะ เรามีคอลเล็กชันชุดอีกตั้งเยอะที่สามภพ ยังไม่เคยเห็น ฮือออ ทำไงดีแต่สามภพไม่ทักมาเลยอะ

“น้อง ๆ เตรียมตัวได้เลยนะคะ!” พี่สต๊าฟพยักหน้าให้กันหลังจากเช็คฉากและไฟเรียบร้อยแล้วจึงตะโกนบอกเราให้เตรียมพร้อม นายคนนี้จับมือเราเดินเข้าฉากไม่ถามเราสักคำเลยอะ ชอบแต่ะอั่งเราตลอด

“อืม... งั้นน้องเหนือนั่งตรงโต๊ะที่พี่จัดให้นะ ส่วนน้องนุ่มนึ่งนั่งตักเหนื่อเลยแล้วกันพี่ว่าแบบนี้ดี”

“นายนั่งตักเราแทนได้ไหมอะ เรารับไหวนะ”

“อยากตัวแบนหรือไง” มือใหญ่คว้าเอวบางเข้ามานั่งตักตนโดยที่เขาไม่ทันได้ตั้งตัว พี่ ๆ พากันพยักหน้าพอใจนุ่มนึ่งก็แย่งอะไรไม่ได้ กลืนอัลฟาพอได้อยู่ใกล้มันทำให้เขามีหน้าผากน้อย

น่าแปลกใจทั้งที่อยู่กับสภาพทั้งคืนแท้ ๆ ดันรู้สึกสบายใจเสียด้วยซ้ำ...

[สามภพ Part]

“คุณสามภพคะ เอ่อ คุณสามภพไม่ทราบว่...” ผู้จัดการหยุดพูดพร้อมมอง ใบหน้าเหม่อลอยของคนร่างสูงด้วยความประหลาด สามภพชะงักก่อนจะสะบัด ไล่ความเหนียวล้าออกจากหัว

“เชิญพูดต่อเลยครับ”

“คือคอนเซปต์ของงานในวันนี้คุณสามภพต้องการแบบสดใสหรือออกแนว เซ็กซี่ดีคะ”

“ผมต้องการให้นายแบบมีการถึงเนื้อถึงตัวกันเล็กน้อย เพราะน้ำหอมของเรา จะเป็นกลิ่นหวานละมุนแผงความร้อนแรงเอาไว้ ทั้งนี้ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับความสมัครใจ ของตัวนายแบบด้วยครับ” ลูกตาลคอยมองตามท่านประธานตาแป๋ว เขาสังเกต มานานแล้วว่าสามภพมีอาการง่วงซึมตลอดวัน แถมหน้าตายังดูน่ากลัวกว่าปกติ ยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ

“งั้นเราขึ้นไปดูความเรียบร้อยด้านบนดีกว่านะคะ เดี่ยวดิฉันนำเองค่ะ หรือ คุณสามภพจะพักก่อน” ผู้จัดการพยายามยิ้มแยมั้ในใจจะแอบกลัวคนตรงหน้า สามภพยกมือห้ามขึ้น แม้เขาอยากกลับไปพักที่บ้านมากกว่า

ถึงจะกลับไปแล้วก็ไม่ทำให้ออนหลับเลยก็เถอะ...

“ไม่ละครับ ผมไม่อยากเสียเวลาไปมากกว่านี้”

“งั้นเชิญทางนี้เลยค่ะ”

สภาพยกยืมที่มุมปากเมื่อเดินผ่านจุดที่เคยเจอกับนุ่มนิ่ม หวนนึกถึงคืนวันอันแสนวุ่นวายที่ทำให้ไมเกรนเขาขึ้นทั้งวัน แต่ตอนนี้มันกลับเป็นเรื่องชวนให้ขำซะแล้ว

จู่ ๆ เรียวคิ้วเข้มก็ขมวดมุ่นอย่างหงุดหงิดใจไม่รู้ว่าตอนนี้นุ่มนิ่มจะรับงานอย่างที่ตัวเองเคยเสนอกับคนอื่นหรือไม่ ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาต้องสนใจสักหน่อย...

ใช่... ไม่เห็นต้องสนใจเลย

“คราวนี้ให้เปลี่ยนเป็นกอดคอค่ะ เดี่ยวพี่จะนับถอยหลังนะคะ...” เสียงดังมาจากภายในทำให้รับรู้ที่กำลังเริ่มถ่ายกันแล้ว ปกตินั้นเขาไม่ค่อยมาเช็กที่นี่เพราะมันมักไม่มีปัญหาอะไร ตั้งแต่ที่มีเรื่องนายแบบโดนทำร้ายในครานี้ก็ทำให้เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนัก เสื่อมเสียชื่อเสียงทั้งคนและสถานที่ อีกทั้งยังแสดงถึงการรักษาความปลอดภัยที่หละหลวม

“ใช่แบบที่คุณสภาพต้องการไหมคะ” ผู้จัดการฉายมือไปทางกองถ่ายด้วยรอยยิ้ม ดวงตาคมพลันเปลี่ยนเป็นแข็งกร้าวเมื่อเจอกับคนที่ไม่คิดว่าจะอยู่ในนี้

ร่างเล็กถูกจัดทำทางให้เอียงซบอกร่างของอัลฟานายแบบอีกคน ยิ่งได้เห็นแววตาที่ไม่คิดอะไรของหนุ่มนิ่มความหงุดหงิดก็ยิ่งปะทุภายในใจ

“ผมขอเปลี่ยนเป็นแนวสดใส แบบนี้มันถึงเนื้อถึงตัวกันเกินไป” น้ำเสียงทุ้มต่ำดุจันทำให้ใครหลายคนไม่กล้าเถียงกลับ เลขาฯ ร่างเล็กได้แต่สงสัยว่าทำไมอยู่ ๆ เจ้านายก็ผีเข้าผีออก

“เอ๊ะ? แต่... ค... ค่ะ เดียวดิฉันจะไปบอกให้”

“ท่านประธานไม่พอใจเหรอครับ ผมว่ามันตรงคอนเซปต์เลยนะ” ลูกตาลผู้ที่เช็กผลิตภัณฑ์เอ่ยขึ้น ก่อนจะต้องถอยหลังหุบปาก जबเมื่อสามารถใส่สายตามองมาไม่ให้มีสิทธิ์พูด ทำให้เขาคิดในใจแทน

นี่เราผิดอะไรกันนะ...

[นุ่มนึ่ง Part]

“ฮือออ เหนื่อยจัง เราไม่ไหวแล้ว” เราแก้กทำเป็นชั่วโง่งจนความดันจะขึ้น
ทำไมถึงเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาเอาแน่เอานอนไม่ได้กันนะ รู้ไหมว่าเราปวดตัวไปหมดแล้ว
นายแสงเหนือก็จับเราจนตัวเรายุบเลย

“เดี๋ยวก็เสร็จแล้ว อย่าเพิ่งอแงสิ” ร่างสูงก้มมองคนแก้มกลมหน้าตาบูดบึ้ง
พร้อมทำปากคว่ำ มุมปากได้รูปจึงยกยิ้มเอ็นดูขึ้น สำหรับเขาการได้จับตัวนึ่ง ๆ
ในขณะที่ถ่ายแบบก็นับว่าสุขใจดีเหมือนกัน

ผัดกับอีกคนที่ยื่นแผ่นรังสีอัลฟาตรงมุมห้อง...

“ขอบคุณน้อง ๆ และทีมงานทุกคนนะคะ ตอนนี้พักได้แล้วค่ะ!”

เหมือนเสียงลอยมาจากสวรรค์ เราถอนหายใจยาวเหยียดสมการรอคอยมา
หลายชั่วโง่ง ไม่รู้ว่าคิดไปเองไหมแต่เราได้กลิ่นสายไหมจาง ๆ ลอยมาจากที่ไหนสักที่
หรือพี ๆ จะเอาสายไหมมาแจกฟรีหรือ ไหนอะ อยู่ตรงไหนนะ คุณนุ่มนึ่งพร้อมจะ
จับแล้ว!

“สามภพ!” ดวงตากกลมลูกวาวริบว้างเข้าไปกอดร่างสูงเต็มแรงโดยไม่สน
ใบหน้าบูดบึ้ง ก่อนจะใช้แก้มอวบถูไถหน้าท้องลอนภายใต้สูท ไม่นึกเลยว่าจะได้เจอกัน
อีกครั้งในที่เดิม

“ฮือออ มาหาเราก็ไม่บอก คิดถึงเราใช่ไหม” ใบหน้าออดอ้อนไม่ได้ทำให้
สามภพใจอ่อน กลิ่นอัลฟาจากตัวนุ่มนึ่งยิ่งทำให้บรรยากาศรอบตัวเขาอึมครึมขึ้น
นึกไม่ชอบใจทั้งที่ไม่คิดอะไรแท้ ๆ

“เดี๋ยวคนอื่นจะเข้าใจผิด หยุดเกะฉั่นเป็นลูกสิงได้แล้ว” สามภพตันเรา
ออกจากตัว ทำเป็นรังเกียจไปได้ ทีตอนนั้นยังกอดเรากลมติกอยู่เลย...

นุ่มนึ่งมยุหน้าใส ก่อนจะเหลือบไปเห็นโอเมก้าแว่นกลมข้าง ๆ ลูกตาลมอง
นุ่มนึ่งสลับกับสามภพด้วยความตกใจ ด้วยความเป็นตึงทำไมจะไม่รู้ว่าคนคนนี้เป็น
เพื่อนสนิทของพันวา แต่เพราะเป็นงานจึงต้องเก็บซ่อนคำถามเอาไว้แม้จะเขินจน
จมูกบานแล้วก็ตาม

ว่าแต่ว่าเป็นอะไรกับท่านประธานกันนะ?

“ไม่มาหาเราเพราะแบบนี้เอง สามภพมีก็กัเธอ คนนิสัยไม่ดี...” มือใหญ่
เขกเบา ๆ ที่หน้าผากให้หยุดเพื่อ เนื่องจากความโมโหในใจจึงเปลอลงแรงเยอะเกินไป
จนทำให้นุ่มนึ่งน้ำตาเส็ด

“โอ๊ย! เราเจ็บนะสามภพ ลูบหัวเราเดี๋ยวนี้เลยนะ” มือเล็กทั้งสองข้างจับ
มือใหญ่ด้านที่ใช้ตีมาลูบหัวตัวเองบ่อย ๆ ถ้าหัวเราโนขึ้นมาจะทำยังไง เดียวก็ให้จ่าย
เพิ่มอีกสิบล้านหรือ

“ไหนบอกว่าหยุดรับงานสองเดือน แล้วที่นั่งถ่ายกับคนอื่นนี่หมายความว่า
ยังไง”

สามภพแอบส่องแอ็กเคานต์เราซัวร์ คิดถึงเราแน่เลยคนปากแข็ง

“ก็เราเปื้อน ๆ ไรสามภพ ถ้ามเป็นพ่อเลยนะ” ขึ้นบอกว่ารับคำท้านายแสงเหนือ
มาเราก็เสียหน้าละสิ สามภพนี่ถามจู้จี้จุกจิกเป็นคนแก่ไปได้

“นุ่มนึ่ม! เลยเวลาพักแล้วรีบมาเร็ว ๆ” พุดยังไม่ทันขาดคำนายแสงเหนือก็
ตะโกนเรียกเราซะแล้ว เฮ้อออ คราวนี้เราจะหยุดของจริงแล้วนะ ต้องกลับไปเขียน
กำกับหน้าไปโอด้วยว่าไม่รับคำท้าสองเดือน

“เขาเรียกเธอแล้วก็ไปสิ ยืนนิ่งอยู่ทำไม” น้ำเสียงเหวี่ยง ๆ ทำให้นุ่มนึ่ม
เงยหน้ามองสามภพด้วยความสงสัย ทำไมต้องจ้องเราตาเขม็งด้วยอะ เหมือนกดดัน
ไม่ให้เราไปมากกว่าอีก

“ก็สามภพไม่ปล่อยมือเราอะ...” พอเราเอามือสามภพมาลูบหัวเราสามภพก็
ไม่ยอมปล่อยเลย ไส้ให้เราไปแล้วจะจับมือเราไว้ทำไม คนชอบขย้อนแย้ง

คนโตกว่าชะงักก่อนจะรีบคลายมือออกเหมือนจับของร้อน ดวงตาคมจ้อง
ใบหน้าเต๋อต๋าเขม็งก่อนจะถอนหายใจหนัก ๆ ทิ้งท้ายแล้วเดินหนีนุ่มนึ่มไป ทิ้งให้เขา
เอียงคอมองอย่างงุนงง

“ไม่ได้อยากจับนักรอก”

วันนี้สามารถเป็นอะไรอะ...?

โอเมก้ากลั่นนมผง